

บทรัก (จะ)

Please teach me
how to love

"ฉันขอสาปแช่งให้นายมีแฟนนิสัยไม่ดี!"

Caneus

NEW STAR
นักเขียนดาวดวงใหม่

บท(จะ)รัก

Please teach me
how to love

ตัวอย่าง
Caneus

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม กั า

สำนักพิมพ์

ศูนย์วิจัยแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๗๒

บท(จะ)รัก : Please teach me how to love

ผู้เขียน : Caneus

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3724-7

ราคา ๓๔๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดिया โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพันธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภพร สกุดบ่อเกิด วลัยนต์ พร้อมเมตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ครีณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ครีณย์รัชต์ เขียงไกรเวช พิสูจน์อักษร : บัณฑิตารีย์ พวงทวย

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

satapombooks

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๖

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์นวนิยาย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านล่าง

หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

คำนำนักเขียน

สวัสดีผู้อ่านทุกคนอีกครั้งนะคะ ไม่น่าเชื่อว่าจากจุดเริ่มต้นเล็กๆ จะทำให้วันนี้ได้มีโอกาสมาเขียนคำนำอีกเป็นครั้งที่สามแล้ว

เล่มนี้เป็นเรื่องราวของคุณพิท บอดี้การ์ดมาดนิ่ง มีข้อความสำคัญของบอส (หากใครตรงมาจากเรื่อง *เมื่อรักก็หนายไม่ได้* นะคะ แต่ไม่ได้อ่านมาก่อนก็สามารถอ่านเรื่องนี้ได้ค่ะ) ผู้ชายแสนนิ่ง นี๊ยบ และเย็นชา ต้องมาเจอกับ ลลดา ผู้หญิงที่แทบจะตรงข้ามกันทุกอย่าง เรื่องนี้นักเขียนลองเปลี่ยนแปลงพลอตจากที่เคยเขียนมาค่ะ ลองให้นางเอกเป็นคนที่ไม่น่ารักดูบ้าง

ความสามารถที่โดดเด่นอย่างหนึ่งของมนุษย์คือการเรียนรู้ จากนี้ไปท่านจะได้พบกับเรื่องราวการเรียนรู้ชีวิตและการปรับตัวของผู้หญิงคนหนึ่ง และการเรียนรู้ที่จะรักของผู้ชายอีกคนหนึ่ง เป็นอีกครั้งที่เราจะได้เติบโตไปพร้อมๆ กับตัวละคร

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านทั้งที่ติดตามในอินเทอร์เน็ตและในหนังสือนะคะ ที่ช่วยเป็นแรงใจให้นักเขียนคนนี้ และขอบคุณทางทีมงานของสถานพินิจทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ แม้ว่านักเขียนจะติดขัดในบางเรื่องจนทำให้หลายๆ อย่างล่าช้า แต่สุดท้ายหนังสือเล่มนี้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม

ขอเชิญทุกท่านมามีความสุขร่วมกันค่ะ

Caneus

คู่มืออย่างง่าย

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

มนุษย์เพศชายที่ชื่อ ปีเตอร์ คิม

แสงแฟลชจวบวามชว่นปอดหัวสว่างขึ้นจ้าแล้วจ้าเล่า กล้องถ่ายภาพรูป และกล้องถ่ายวิดีโอฉบับลิปตัวต่างพุ่งเป้าไปที่ร่างของชายหนุ่มรูปงามที่กำลังเดินอยู่บนพรมแดง ชุดสูทหรูสีน้ำเงินเข้มที่สั่งตัดพิเศษจากอิตาลีที่เขาสวมราคาเหยียดล้าน ยิ้มที่เห็นพินชว่นเป็นประกายนั้นยิ่งดึงดูดให้ใครต่อใครจ้องมองเขาไม่ละสายตา

นอกจากหน้าตาที่ดีกรีเทียบเท่าพระเอกแนวหน้าแล้วเขายังเป็นนักธุรกิจที่มีความสามารถ และเป็นผู้กุมอนาคตทางเศรษฐกิจของเอเชียเอาไว้ งานเลี้ยงของท่านประธานาธิบดีในวันนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยด้วยซ้ำถ้าขาดเขาไป... บ๊อบบี้ คลากส์

“ทีมเอเตรียมพร้อม บอสกำลังจะเดินไปสุดพรมแดงแล้ว” ชายหนุ่มในชุดทักซิโดสีดำสนิทเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่ทรงพลัง

ชายหนุ่มมตาขึ้นเดี่ยวผู้มีสีหน้าไร้อารมณ์คนนี้แม้ว่าจะเดินตามหลังเจ้านายในฐานะบอดี้การ์ด แต่ก็เรียกความสนใจจากสื่อมวลชนได้มีไม่น้อย คงเป็นเพราะรูปร่างหน้าตาของเขาที่จัดได้ว่าไม่เป็นรองใคร แถมท่าทางจริงจังขณะทำงานนั้นก็ดูน้อยเสียที่ไหน

แม้ว่าสีหน้าจะนิ่งสนิท แต่สายตาของเขากลับสอดส่องไปรอบทิศตลอดเวลาเพื่อคอยระวังภัยให้แก่คนที่เขาเรียกว่า “บอส”

“ทางนี้เคลิียร์ครับ” เสียงจากปลายทางตอบกลับมาจากหูฟังสายสีดำที่เสียบติดอยู่ที่หูซ้ายของชายหนุ่ม

“อีกสิบวินาทีพร้อม”

ห้า

สี่

สาม

สอง

.

.

.

“พีจิ้นอะ...ก็คิดดด!”

ฟู๊ป!

ไม่ทันที่จะได้พูดจบประโยค หญิงสาวที่เพิ่งมุดหัวเชือกเข้ามาก็ถูกจับทุ่มลงกับพื้นและถูกล็อกในท่าที่ไม่สวยงามนัก ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลาไม่ถึงเสี้ยววินาที โชคดีที่วันนี้เธอใส่ชุดตราตรียาว ไม่อย่างนั้นอาจจะเห็นไปถึงไหนต่อไหน ปีนพังกสิดาสนิทห่ออยู่ที่ศีรษะของเจ้าหล่อนและแน่นอนว่าเขาพร้อมที่จะลั่นไกได้ทุกเมื่อ

แสงแฟลชสาดหัวเมื่อเกิดเหตุการณ์นี้ไม่คาดฝันดังกล่าว ทีมบอดี้การ์ดที่รออยู่ปลายทางรีบกรูเข้ามาเพื่อปกป้องผู้เป็นนาย ปากกระบอกปืนนับสิบต่างชี้มาที่ร่างของคนทีนอนกองอยู่ที่พื้น เรียกได้ว่าถ้าพวกเขาพร้อมใจกันยิง ร่างของเธอลงพรุณยิ่งกว่าพองน้ำไปแล้ว

“ไอ๊ย” เสียงโอดครวญดังขึ้นจากใต้ร่างของบอดี้การ์ดหนุ่ม คนตัวเล็กอยากจะดิ้นให้หลุดจากพันธนาการแต่ติดที่ว่ามีปืนจ่อหัวเธออยู่นี่สิ สิ่งที่เธอทำได้จึงมีเพียงแค่การร้องเบาๆ เพื่อขอความช่วยเหลือเท่านั้น “พีจิ้นคะ ดาเอง”

เสียงหวานขนาดนั้นทำให้บอดี้การ์ดหนุ่มรู้สึกคุ้นเคยจนต้องก้มลงมอง ก่อนจะพบใบหน้าหวานที่มีสีหน้าหวาดกลัว นัยน์ตาลันระริกดูนั้นมีน้ำตาคลอ

อยู่ เธอทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลังรังแกเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง...แต่ต่อให้
เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ถ้าคิดจะกระโจนใส่บอสแบบนี้...เขาก็ไม่เว้นเหมือนกัน

“พีท ปล่อยเธอ” ในที่สุดเสียงทุ้มนุ่มของผู้เป็นนายก็ดังขึ้น พร้อมกันนั้น
บอดีการ์ดทั้งหมดก็เก็บปืน ยืนตรงทำหน้าที่ ไม่เว้นแม้แต่คนที่เพิ่งถอดรีดราง
ของหญิงสาวไว้เมื่อครู่

“พีจิ้นขา ดาเจ็บมาก” น้ำตาที่ปรือมอยู่ที่ขอบตาของเธอวันนี้ไม่ใช่มารยา
แต่อย่างใด เธอเจ็บจริง โดนทุ้มจริง ไม่ใช่ตัวแสดงแทน ปืนเย็นๆ ที่จ่อหัวเธอ
เมื่อครู่ก็ของจริง และคิดว่ากระสุนนั้นก็พร้อมใช้งานเสียด้วย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวต้องปะทะกับบอดีการ์ดของเธอ แต่ไม่มีครั้งไหน
เลยที่จะรุนแรงเท่าครั้งนี้ ตอนที่อยู่เมืองไทย อย่างมากพวกเขาแค่กันเธอออก
ไปตรวจอาวุธก่อนเท่านั้น ใครจะไปคิดว่าพอมาได้ห้วน ‘พีจิ้นขา’ ของเธอจะมี
ลูกน้องเดินตามเป็นขบวน แถมนโยบายการรักษาคความปลอดภัยยังสูงลิ่วไม่
ต่างจากประธานาธิบดีแบบนี้

เกือบตายแล้วไหมละ...

“วันหลังอย่าวิ่งเข้ามาแบบนี้สิ อันตรายนะ” บ๊อบบี้เอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน ในใจก็นึกสงสารเธออยู่ไม่น้อย แต่งานวันนี้เป็นงานใหญ่ พื้นที่ลุ่มเสี่ยง
ล่อเป้าแบบนี้จะหลบหลวมไม่ได้ ก็ในเมื่อเขาแทบจะถูกลอบยิงลี้บดาห์เว้นลี้บดาห์

“ขอโทษค่ะ ก็คิดว่าเดินพรมแดงมันก่อนพีจิ้นจะมา แต่ดาอยากเดินกับ
พีจิ้นนี่ค่ะ”

คนตัวเล็กทำหน้าที่นึกผิด วันนี้เธอไม่กล้ามีปากมีเสียงอะไรมากนัก ก็
เธอยังไม่ยอมกล้มลงรอรสชาติของลูกตะกั่วสักเท่าไร

“จั้นเข้างานกันนะครับ เดินไหวไหม” ร่างสูงถามด้วยความเป็นห่วง

“ไหวค่ะ”

นับว่าพีจิ้นของเธอตั้งใจดีที่ช่วยเธอไว้และยอมปล่อยให้เธอคงเข้าไป
ในงานเลี้ยง โดยที่ชายหนุ่มไม่ลืมหอกมือส่งสัญญาณให้แก่บอดีการ์ดคนสนิท
ของเธอเพื่อจัดการกับเรื่องที่เหลือ

“หม่าชื่อจัดการเรื่องรูปถ่ายและปิดข่าวให้หมด” บอดีการ์ดหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็น
คนสนิทของผู้เป็นนาย รวมทั้งเป็นคนที่จับหญิงสาวทุ้มลงกับพื้นสั่งการกับ

ลูกน้องของเขา

“ได้ครับ ว่าแต่คุณหนูคนนั้นเหมือนจะรู้จักกับบอส” หมาชื่อถาม เขา
รับงานจากหัวหน้าเท่านั้น ไม่เคยได้ติดต่อกับบอสโดยตรง และบรรดาบอดีการ์ด
ทั้งหลายก็ยังไม่มีการรู้จักหญิงสาวลึกลับคนนั้นด้วย

“อืม รู้จัก เธออยู่เมืองไทย” ชายหนุ่มตอบพร้อมกับจ้องมองด้านหลังของ
ผู้เป็นนายและหญิงสาวคนดังกล่าว ก่อนจะเอ่ยซ้ำ “ขึ้นบัญชีเธอไว้ด้วย”

“บัญชีรายชื่อเพื่อนของบอสใช่ไหมครับ”

“เบสิกลิสต์...”

ดึง!

ชายหนุ่มก้มลงมองโทรศัพท์ที่ตอนนี้หน้าจอกำลังโชว์ตัวอักษรสีดำขนาดใหญ่ ‘BOSS CALL’ เป็นรหัสไม่ลับที่เขาและเพื่อนอีกสองคนตั้งขึ้นเพื่อให้รู้ว่า
ถ้าเห็นสัญญาณนี้เมื่อไรก็ต้องไปรวมตัวกันที่ห้องทำงานของบอส ไม่ว่าจะอยู่ที่
ไหนและกำลังทำอะไรอยู่

เขาไม่ต้องใช้เวลาแม้แต่จะคิด การตอบสนองต่อข้อความที่เห็นของเขา
นั้นเป็นไปอย่างอัตโนมัติ รวากับปฏิกิริยารีเฟล็กซ์ของร่างกายซึ่งสั่งการด้วย
ไซลันหลังได้เลยโดยไม่ต้องผ่านการประมวลผลของสมอง

ทางเดินในคฤหาสน์หลังใหญ่นี้มีหน้าต่างกระจกโค้งบานใหญ่เรียงราย
อยู่ตลอดทาง เงาสะท้อนจากกระจกปรากฏให้เห็นภาพของชายหนุ่มรูปร่างสูง
ภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวนั้นอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อหน้าอกที่ได้มาจากการฝึกร่างกาย
อย่างหนักหน่วง ริมฝีปากสีแดงสดตัดกับผิวขาวละเอียดยิ่งทำให้ใบหน้าของเขาดู
เด็กกว่าวัยไปมาก

นอกจากบอสของเขาและเพื่อนร่วมงานอีกสองคน คงไม่มีใครรู้หรือรู้ว่า
ภายใต้ใบหน้าใสละมุนอ่อนโยนราวกับเด็กของเขานั้นผ่านการฝึกอย่างหนักมา
ตั้งแต่สิบขวบ เขาถูกบอสส่งไปเป็นทหารเพื่อเข้ารับการฝึกหลักสูตรรบพิเศษ
ตั้งแต่เสี่ยยังไม่แตกด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นการรบแบบจู่โจม ลาดตระเวนสะเทิน
น้ำสะเทินบก จู่โจมนาวิกโยธิน หรือแม้แต่การจู่โจมใต้น้ำ และยังมีบอยอื่น ๆ
อีก กว่าเขาจะได้กลับมาเรียนหนังสือแบบคนหนุ่มทั่วไปก็กินเวลาไปหลายปี แต่

ไม่ใช่เพราะบอสบังคับเขา ทั้งหมดนี้เป็นความต้องการของเขาเองล้วนๆ

ปีเตอร์ คิม ถ้าลองค้นหาประวัติเขาในอินเทอร์เน็ตอาจจะไม่พบอะไรมากนัก หรืออย่างมากที่สุดก็อาจเจอแต่เป็นคนอื่นที่ชื่อเหมือนเขาเท่านั้น ภายนอกที่ดูสุ่มเสี่ยงบ้างคนอาจจะเข้าใจว่าเขาเป็นแค่เลขาฯ ส่วนตัวของ บ็อบบี้ คลากส์ เท่านั้น แต่คนที่รู้จริงๆ เท่านั้นถึงจะรู้ว่าจริงๆ แล้วนะ...เขาเป็นได้ทุกอย่าง

นอกจากจะเป็นทั้งเลขาฯ และบอดีการ์ดของบอสแล้ว อีกตำแหน่งที่เขาได้มาโดยสายเลือดก็คือการเป็นลูกพี่ลูกน้อง มารดาของเขาเป็นน้องสาวคนเดียวของคุณเอมมา คลากส์ มารดาของบอส จึงไม่แปลกเลยที่เขาจะสนิทสนมและใกล้ชิดกับบอสมากที่สุด

“มาแล้วครับบอส” ปีเตอร์เอ่ยขึ้นเมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานของผู้เป็นนาย

“เจอกับมาสเตอร์” ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หนังสีดำเอ่ยถามขึ้น
“อีกสามวินาทีครับ”

สวัสดี

พี่!

“มาแล้วค่ะ!”

สามวินาที ไม่ขาดไม่เกิน ร่างบางในชุดรัดรูปสีดำก็เดินเข้ามาในห้องพร้อม กับชายหนุ่มร่างสูงอีกคนที่ตอนนี้อยู่สวมเสื้อลายพรางและหมวกไม่มียี่ห้อ

“ต้นเดือนที่จะถึงนี้เราจะไปอยู่ไทยกันสักพัก” บ็อบบี้เอ่ยขึ้นหลังจากที่ทุกคนพากันครบ

มาเพียงหนุ่มผู้มีธุรกิจมากมายหลายสาขาคณะนี้แทนที่จะปวดหัวกับการต้องบริหารคนเป็นหมื่นเป็นพันคน แต่เขากลับมีลูกน้องคนสนิทติดตัวแค่สามคนเท่านั้น นั่นคือเลขาฯ หน้าตายผู้มีความสามารถที่ปกปิดเป็นความลับอย่างปีเตอร์ คิม เลขาฯ สาวสุดเซ็กซี่ที่ไม่ดีแต่เหมือนหน้าตาอย่าง เจนนี่ เฉิน และเลขาฯ หนุ่มอารมณ์ดีที่ยิ่งป็นแมนยิ่งกว่าจับวางอย่าง มาตรา ชาญฤทธิ์

ส่วนลูกน้องคนอื่นๆ ทั้งสามคนนี้จะเป็นผู้ดูแลทั้งหมด โดยจะแบ่งเป็น

ทิมเอ ทิมบี และทิมซี ความวุ่นวายจึงไม่ค่อยจะตกถึงผู้เป็นนายอย่างบ๊อบบี้ ลึกเท่าไร...แต่ถ้าเรื่องไหนที่มันถึงบอสเมื่อไหร่ละก็ เรื่องใหญ่แน่

“เกิดอะไรขึ้นคะบอส” เจนนีถามด้วยสีหน้าจริงจัง งานที่บอสสั่งกับ ออกปากเองแบบนี้มันต้องไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ดวงตาคมสุดเข้กซึ้นนั้นบอกว่าเธอ กำลังจินตนาการไปต่างๆ นานา...หรือว่าบอสวางแผนจะซุบประเทศไทย!

“ไม่ใช่อย่างที่คิด เจนนี” บ๊อบบี้เบรกความคิดฟุ้งซ่านของเจนนี เธอ อยู่กับเขามากี่ปี แค่อูตาก็รู้แล้วว่าเธอคิดไปไกลแค่ไหน

คนที่ถูกจับได้ว่าคิดอะไรไปไกลได้แต่หัวเราะเหะๆ แต่ก็ไม่วายส่งสายตา ค้อนไปให้เพื่อนข้างๆ ที่กำลังยิ้มเยาะเธออยู่

“เราจะไปตามหาสิ่งนี้”

บ๊อบบี้ขยับตัวจากพนักพิงมานั่งอกผายไหล่ผึ่งพร้อมกับโยนรูปภาพสีทึมๆ ลงบนโต๊ะ มันเป็นภาพของสร้อยเพชรเส้นหนึ่งที่ตั่งสูงใช้ความพยายามในการดู ลึกเล็กน้อยเนื่องจากความมืดและความจางของภาพซึ่งเป็นผลมาจากอายุของภาพ ที่น่าจะถ่ายไว้บนถนนกวางฮั่วลิบบี้

“มันหายไปเมื่อยี่สิบสามปีก่อน และข้อมูลอย่างเดียวที่มีคือมันอยู่ที่ ประเทศไทย”

นั่นคือคำบอกเี่ยวอย่างเดียวจากปากผู้เป็นนาย เลขาฯ ทั้งสามได้แต่มอง ภาพจางๆ นั้นพร้อมกับทำตาปริบๆ งานง่าย งานสบายที่แม่แต่ภาพของของที่จะ หายยังดูไม่ชัดด้วยซ้ำ แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาของพวกเขา หน้าทีของพวกเขาคือทำ ตามคำสั่งบอสเท่านั้น ไม่สนเรื่องความยากง่ายนั้นหรอก

“ผมจะไปสืบดูครีว่ามีการขายเครื่องเพชรที่ไทยหรือเปล่า” มาตราธิบอ กแผนการเท่าที่สมองของเขาจะคิดได้ในขณะนั้น

“เจนนี ไปจัดการเรื่องที่มาเก่าให้เสร็จ แล้วค่อยตามไปไทย” บอสยกมือ ปรามเมื่อเห็นว่าเจนนีกำลังจะเสนอแผนของเธอบ้าง

“ส่วนพีท คุณอยู่คุยกับผมก่อน” บอสส่งสายตาให้เจนนีกับมาตราออก ไปก่อน

เมื่อได้รับสารนั้นทั้งสองก็ไม่คิดจะถามอะไรต่อ เพียงแค่โค้งศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกไปแต่โดยดี หลังจากเหลือกันเพียงสองคน สีหน้าของบอสก็เริ่ม

เปลี่ยนไปเล็กน้อย จากที่จริงจังเมื่อครูเริ่มผ่อนคลายและมีแววเห็นอกเห็นใจอยู่ในแววตา

“ผมรู้ว่าคุณไม่อยากจะไปที่นั่น”

“เปล่าครับ”

“พีท ดวงตาไม่เคยโกหก...และคุณก็โกหกผมไม่ได้ด้วย” บ็อบบี้เอ่ยออกมาอย่างรู้ทัน

“ครับ ไม่ค่อยอยากไปเท่าไร” เมื่อบอสรู้ทันขนาดนั้น เลขาฯ หนุ่มก็จำต้องสารภาพออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“หืม...”

“ครับ ไม่อยากไปมากๆ”

บอสรู้ทันเขาทุกครั้งไป แม้ว่าเขาจะโกหกเพียงเศษหนึ่งส่วนสิบของเรื่องนั้นบอสก็ยังคงค้นความจริงออกมาจากเขาได้อยู่ดี

“ใช่ เขาไม่อยากจะไปที่ประเทศนั้น ไม่อยากเจอใครบางคนที่นี่..”

“แต่ผมจะไปครับบอส”

สำหรับพีทแล้วเขาแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันโดยสิ้นเชิง ไม่ใช่สิ เขาไม่มีเรื่องส่วนตัวด้วยซ้ำ เวลาที่ยี่สิบสี่ชั่วโมงของเขายกให้นายเหนือหัวผู้นี้ไปเรียบร้อยแล้ว

“ผมมีเรื่องที่ต้องพึ่งคุณ” บ็อบบี้เอ่ยพร้อมกับสบตาพีท “เอกเวซกรุป”

“ครับบอส”

ชายหนุ่มรับคำอย่างไม่สงสัย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องไปจัดการเรื่องภายในบริษัทแทนบอส ด้านหญิงกให้เจนนีกับมาตริ ด้านนุ่นยกให้ ปีเตอร์ คิม

“มีอีกเรื่อง”

“ครับ”

“คุณธำรงค์อยากให้เราช่วย”

พูดถึงธำรงค์ ประธานกรรมการบริหารเอกเวซกรุปหรือนอมินีของบอส ใช่ว่าเขาไม่รู้จักชายคนนั้นมาก่อน แต่ได้ยินชื่อครั้งนี้แล้วทำไม่มันรู้สึกแปลกๆ ยังไม่ชอบกล แต่ชายหนุ่มก็เลือกที่จะนิ่งและฟังต่อ

“ผมบอกคุณก่อนเลยว่า จบเรื่องนี้ สัญญาว่าจะไม่พาคูณไปที่ประเทศไทย

อีก”

การที่บอสบอกผลประโยชน์มันยิ่งทำให้เขารู้สึกตึงใจขึ้นมาอีกหน่อย ปกติบอสไม่พูดอะไรแบบนี้แน่นอน มันต้องมีอะไร...

“เขาอยากให้เราช่วยฝึกงานให้คุณลดน้ำหนัก ผ่าคุณด้วยนะพี่”

ปีเตอร์ คิม ผู้ไม่เคยหวั่นเกรงอะไรแม้แต่เหนื่อยถึงกับสุดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ริมฝีปากสีแดงนั้นอำค้ำไว้เล็กน้อย บอสกำลังพูดถึงคุณลดน้ำหนัก คุณหนูเจ้าปัญญาที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีดำของเขานั่นเอง

ตอนนี้เขามีสองอย่างที่อยากจะทำสักแค่ไหนแต่ก็ต้องตอบตกลง นั่นคือประเทศที่ไม่อยากไปกับ...คนที่ไม่อยากเจอ

ยามบ่ายวันหยุดของช่วงปลายฤดูหนาวแบบนี้อากาศไม่ร้อนมาก

นัก ผู้คนส่วนมากอาจจะไปพักผ่อน เดินเล่น หรือเที่ยวต่างประเทศ แต่สำหรับปีเตอร์ คิม สิ่งที่เขาตัดสินใจจะทำเป็นประจำทุกวันคือตรวจเช็คตารางงานของบอสต้นเดือนหน้าเขาต้องย้ายไปอยู่ที่ประเทศไทยชั่วคราว ตารางนัดของบอสก็ยังมีคนติดต่อเข้ามาเรื่อยๆ

เป็นเวลาหลายปีแล้วที่บอสไม่จับโทรศัพท์ หน้าที่ของปีเตอร์คือรับโทรศัพท์ทุกสายแทนเจ้านาย ไม่ว่าจะป็นนักธุรกิจ นักการเมือง มาเพีย รวมทั้งพวกสาวๆ ของบอสที่โทร. มาไม่ว่างไม่วุ่น บอสของเขาไม่เคยต้องออกปากปฏิเสธใครด้วยตนเอง...เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของเขา

การรับสายนี้ปีเตอร์จะเป็นคนเลือกว่าใครควรที่จะได้คุยกับบอสของเขาโดยตรง ใครควรที่จะได้แค่ฝากข้อความไว้ หรือใครที่เขาควรจะต้องตัดสายไปเสีย

นอกจากนี้หากว่าใครต้องการเข้าพบ หรือนัดหมายเจรจาธุรกิจ หรือแม้แต่จะชวนกินข้าว ก็ต้องขออนุญาตผ่านเขาทั้งหมด บางครั้งปีเตอร์ก็แอบบ่นในใจ

...ก็บอสเป็นอะไรแบบนี้ถึงไม่มีเมียสักที

ครืด...ครืด...

บบบอสยังไม่ทันเสร็จโทรศัพท์ก็สั่นขึ้นราวกับจะเตือนเขาว่าอย่าแอบนินทาเจ้านายอีก หน้าจอโทรศัพท์โชว์หมายเลขแปลกตาที่ไม่น่าจะเป็นเบอร์ในไต้หวัน หมายเลขแบบนี้น่าจะชื่อซิมมาจากต่างประเทศแล้วเปิดโรมมิ่งมากกว่า

จะเข้าไปเบอร์นี้ก็โทร. เข้ามาเกือบจะสิบสายแล้ว แต่ก่อนหน้านี้เขาเลือกที่จะกดตัดสาย เพราะปกติเบอร์ที่จะโทร. เข้ามาได้มันต้องติดต่อกับเขาไว้ล่วงหน้า หรือถ้าเป็นเลขฯ ของพวกนักธุรกิจหรือนักการเมืองเขาก็น่าจะบันทึกไว้ในเครื่องหมดแล้ว สายตาคอมกริบจ้องมองโทรศัพท์ที่กำลังสั่นนั้นด้วยความไม่แน่ใจ

ถ้าตั้งใจโทร. มาขนาดนี้ละก็บางทีคู่สายอาจจะมิรุระที่ต้องการติดต่อบอสจริงๆ ก็ได้

“สวัสดีครับ” ปีเตอร์เลือกที่จะรับสายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล เนื่องจากคนที่ติดต่อกับบอสนั้นเมื่ออยู่ทุกทวีปทั่วโลก

“ฉันต้องการคุยกับพี่จิ้น” ภาษาไทยดังขึ้นจากปลายสาย แม้จะฟังดูนุ่มนวล ไม่กระด้างแต่ก็มีกลิ่นอายความเย่อหยิ่งปะปนอยู่ ไม่ต้องเห็นภาพก็นึกออกว่าตอนนี้คนพูดเซ็ดหน้าสูงแค่ไหน

เธอรู้อันเธอพูดไทยได้และคนที่จะเรียกบอสว่า ‘พี่จิ้น’ ก็มีอยู่คนเดียวบนโลก...แม่ลูกสี่ตัวของเขานั่นเอง

สลด! โทรมลกลับลี! สาวไทยใจไม่งามที่คอยตามติดบอสของเขามาเป็นสิบๆ ปี พ่อของเธอหรือคุณธำรงค์เป็นหุ้นส่วนธุรกิจคนสำคัญของบอส ไม่ว่าจะเรื่องเป็นนมอิมินีให้บอสในไทย หรือการร่วมลงทุนกับบอสในต่างประเทศ เธอเป็นลูกคุณหนู ชาติตระกูลดี หน้าตาก็ดี เลี้ยวอย่างเดียว...นิสัย

อย่างที่บอกว่าหน้าที่ของเธอคือคัดกรองคนให้บอส รวมทั้งผู้หญิงที่จะเข้าหาบอสด้วย แน่หนอนว่าลลดจะถูกกัดกันเป็นประจำ แต่เธอก็ไม่เคยจะเซ็ดหลายเสียที ผู้หญิงคนนี้เอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง ชอบโอ้อวด แถมยังเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอัน เธอไม่มีคุณสมบัติจะมาเป็นบอสหญิงของเขาเลยแม้แต่นิด ถ้าไม่ติดว่าบอสเอ็นดูเธอเหมือนน้องสาว รับรองว่าคนอย่าง ปีเตอร์ คิม ไม่ปล่อยให้เธอมาเพนพ่านใกล้สายตาบอสแบบนี้แน่

“ขออนุญาตวางสายนะครับ” ปีเตอร์บอกอย่างสุภาพ แต่สายตาของผู้พูดตอนนี้กลับเย็นชาเสียยิ่งกว่าไนโตรเจนเหลวที่มีอุณหภูมิติดลบเกือบสองร้อยองศาเซลเซียส

“อะไรกัน เดียวสิ นี่ฉันก็ติดต่อพี่จิ้นด้วยวิธีที่ถูกต้องแล้วนะ ทำไมฉันถึงคุยกับพี่จิ้นไม่ได้” เสียงแหลมสูงไต่กลับมาทันใด ฟังดูก็รู้ว่าเธอกำลังไม่พอใจเป็น

อย่างมาก

“ตอนนี้เป็นเวลาพักผ่อนของบอสครับ ไม่สะดวกคุย หากมีธุระกรุณานัดล่วงหน้าครับ” ชายหนุ่มกล่าวอีกครั้ง เขาไม่ได้โกหกเธอแม้แต่น้อย ช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่ย่านบอสเว้นว่างไว้ให้แก่แขกคนสำคัญเท่านั้น และถ้าไม่มีแขก บอสก็จะอ่านหนังสืออยู่ในห้อง นั่นแหละคือการพักผ่อน

“แต่ว่าฉัน...”

“จะนัดหรือจะวางล่ะครับ”

“โอเคๆ นัดกันนัด” เสียงหวานตอบกลับอย่างไม่เต็มใจนัก “ได้ยินคุณพ่อบอกว่าพี่จิ้นจะมาไทยเดือนหน้า ฉันอยากจะนัดทานอาหารเย็นกับพี่จิ้นค่ะ”

“ขอปฏิเสธรครับ”

“ขอเหตุผลค่ะ ฉันทำตามขั้นตอนถูกต้องทุกอย่าง แล้วทำไมฉันถึงนัดเจอพี่จิ้นไม่ได้ อธิบายมาดิคะ นะคะ ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องคุณพ่อ”

เลขาฯ หนุ่มฟังแล้วก็เริ่มจะขมวดคิ้วน้อยๆ เขาไม่เห็นเหตุผลปากไปเลยว่าให้เธอนัดล่วงหน้า แต่การที่เธอเอาพ่อของเธอมาขู่มีหรือเขาจะกลัว แต่เห็นแต่ไรบอสก็ให้สิทธิ์ขาดเขาในการตัดสินใจอยู่แล้ว เรื่องเหตุผลนั้นเขาก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายกับใคร จะให้เขาบอกเหตุผลกับเธอตรงๆ เลย...เธอจะซ็อกไหมล่ะ

“คุณพ่อคุณน่าจะช่วยอะไรไม่ได้ครับ”

“โอ๊ย ยุ่งยากจริง” เสียงโหยวจากปลายสายดังขึ้นอีกครั้ง ตอนนี้สาวเจ้ากำลังหัวเสียสุดๆ แต่ปีเตอร์ก็ยังไม่แสดงอารมณ์อะไรตอบโต้กลับไปอยู่ดี

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ขออนุญาตวางสายนะคะ”

ลลดาเงียบไปครู่หนึ่งราวกับว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ และเธอก็ยังไม่ยอมวางสาย ครั้งนี้ถือว่าปีเตอร์ใจดีที่ไม่กดตัดสายเธอ เขายังให้โอกาสเธอเสนออะไรที่มีสาระมากกว่าการนัดกินข้าวกับบอสอยู่ และในที่สุดเสียงในนั้นก็เอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้าคุณไม่ให้ฉันลงนัดกับพี่จิ้น วันนี้ฉันจะไปหาคุณ ตามคุณ และจะไม่ไปไหนจนกว่าคุณจะตกลง คุณรู้ใช่ไหมคะว่าฉันทำได้” น้ำเสียงที่เคยโหยววายตอนนี้เปลี่ยนเป็นคำพูดที่แสนเยียบเย็น

“อะไรไม่ซู ฟู่วจะมาตามติดเขา แค่นี้ภาพว่าเธอจะเกาะแข้งเกาะขาเขา

แบบที่เกาะบอส บอดีการ์ดหนุ่มก็เริ่มจะเหงื่อตก ถ้าเธอมาจริงนั่นต้องเป็นเรื่องที่วุ่นวายที่สุดในชีวิต แถมจะยิงทิ้งก็ทำไม่ได้ ถ้าให้เลือกระหว่างปล่อยให้บอสรับมือเธอกับให้เธอมาเกาะติดตัวเอง เลขาฯ ผู้ซื่อสัตย์คนนี้ก็คงต้องบอกว่า...

ขอโทษนะบอส

“เวลานัดของคุณคือหกโมงเย็นวันอังคารหน้า ส่วนร้านให้คุณเลือกได้เลยครับ”

“ฮึๆ ขอขอบคุณนะคะคุณพีท”

“สวัสดิ์ครับ”

“เดี๋ยวลีคะ ฉันลืมนบอกว่าฉันฝากอาหารที่ฉันทำเองกับมือไปให้พี่จิ้น อย่าลืมนำมาให้เขา นะคะ” เสียงลลดาถึงกับเปลี่ยนเป็นคนละคน น้ำเสียงเรงร่าปนเยาะเย้ยนั้นทำเอาคนฟังก็หัวกระตุก ดวงตาของเขาวาวโรจน์ขึ้นมาทันใด

ตุ้ตตุต

ปีเตอร์ก็ตัดสายทันทีและรีบวิ่งไปห้องทำงานของเจ้านาย ชายหนุ่มยืนหอบแฮกๆอยู่ที่หน้าประตูเสนาห์ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปพร้อมกับทักหน้าให้ดูปกติที่สุด แต่ภาพที่เห็นทำเอาเขาตาเบิกกว้าง เกือบอาการไม่อยู่ ก่อนจะเข้าไปประชิดตัวบอส

“บอส!”

ภาพที่บอสกำลังรับกล่องข้าวจากซิงซิงสาวใช้ประจำบ้าน ข้าวปั้นหน้าไข่หวานหน้าตาประหลาดนั้นทำให้เขาชงลุก แม้แต่บ๊อบบี้เองก็ไม่ต่างกัน เขากำลังหัวงันกับของขวัญที่ได้รับอยู่ไม่น้อย เขาไม่เคยเจอไข่หวานที่ดูน่ากลัวแบบนี้มาก่อน

“พีท...”

“ครับบอส”

“ของขวัญจากน้องดา เดี่ยวจะเสียใจ แต่...ชิมให้ที”

ปีเตอร์หันไปมองเจ้านายของเขาซ้าๆ ด้วยสีหน้าที่อ่านไม่ออก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องตรวจคัดกรองอาหารให้บอส แต่ไม่มีครั้งไหนที่เขาจะรู้สึกสยดสยองขนาดนี้ เขารู้แหละว่าเธอกงไม่ใส่ยาพิษหรือว่าโลหะหนักปะปนมาในอาหารหรอก แต่รสชาติละ

มือขาวนั้นลื่นน้อยๆ ขณะบรรจงหยิบวัตถุประหลาดสีเหลืองขึ้นมากัด
คำเล็กๆ บ๊อบบี้จ้องมองเลขาฯ หนู่มอย่างลึนระหึหึ สีหน้าของปีเตอร์ไม่เปลี่ยน
เลยแม้แต่น้อย หน้าเขายังคงนิ่งไร้อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น เขาวางข้าวปั้นลงในกล่อง
ที่เดิมก่อนจะเอ่ยออกมาเรียบๆ ว่า...

“ซิงซิง นี่มันยาพิษ...เอาไปทิ้ง”

ตัวอย่าง

๑

มนุษย์เพศหญิงที่ซ้อลลา

ศัลยกรรม

ท่ามกลางบรรยากาศวุ่นวายของคนเมือง ช่วงเวลาใกล้เที่ยงแบบนี้เป็นเวลาที่คุณทำงานกำลังคร่ำเคร่งปิดงานเพื่อให้ทันช่วงเวลาพัก นักเรียนก็กำลังเรียนหนังสือชั่วโมงสุดท้ายด้วยอาการท้องก๊อวตาลาย ไม่ใช่แค่นักเรียน ครูก็ด้วย แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังรอคอยเวลาพัก...ใครบางคนกลับเพ็งลืมตา

ณ คาเฟ่ร้านหรูใจกลางกรุง บรรดาสาวใช้กำลังวุ่นวายกับการเตรียมตัวเพื่อรอรับการตื่นของคุณหนูคนเดียวของบ้าน เวลาสิบเอ็ดโมงเป็นเวลาที่คุณมักจะตื่น ยกเว้นมีนัดพิเศษ เธอถึงจะตื่นเช้าขึ้นมาหน่อย...

เข้าสู่ยุคที่ประมาณแปดโมงเช้า

บ้านโกลมกลับเป็นตระกูลเก่าแก่ที่เคยเกือบจะล่มสลายมาแล้วหลายครั้ง ครั้งที่หนักที่สุดก็เห็นจะเป็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน ผู้นำของบ้านอ่อนแอ ทูรกิจของครอบครัวกำลังจะล่มสลาย โชคดีที่ตอนนั้นคุณธำรงค์ทายาทคนโตของตระกูลปรับปรุงและพัฒนาตัวเองจนธุรกิจกลับมาดำเนินต่อไปได้อีกครั้ง และรุ่งเรืองมาจนถึงปัจจุบัน

“วันนี้คุณหนูมีนัดทานอาหารกับเพื่อนตอนบ่าย แล้วก็มึนตากับคุณคลากส์ตอนเย็น เพราะฉะนั้นเธออาจจะไม่มีเวลาเข้ามาเปลี่ยนชุด เอาเป็นชุดเดรส

เกาะอกสี่ขาวันนั้นเลยแล้วกัน”

บัทมา หรือ ‘พี่ขาว’ สาวใหญ่วัยสี่สิบสองผู้ซึ่งเป็นที่เลียดคนสนิทที่เลียดคุณหนูมาตั้งแต่เล็ก เธอรู้จักคุณหนูของเธอทุกอย่าง รู้ว่าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร แม้แต่เสื้อผ้าเธอก็รู้ว่าคุณหนูจะใส่ชุดไหน แต่ขึ้นชื่อว่าคุณหนูตา ใจว่าเธอจะเดาใจได้หมดไปเสียทุกอย่าง ก็คุณหนูของเธอเล่นเปลี่ยนอารมณ์ได้ตลอดเวลา วันนี้ชอบ พรุ่งนี้ไม่ชอบ สุดท้ายก็ต้องมานั่งเสียดายว่าคุณหนูวันนี้จะเป็นเวอร์ชันพระหรือเวอร์ชันมาร

“คะคุณขาว” สาวใช้ตอบกลับมา

“รองเท้าเอามาวางไว้สี่ห้าคู่เลย เตียวคุณหนูเลือกเอง” บัทมาเอ่ยอีกครั้งพร้อมกับชี้ไปที่รองเท้าที่คุณหนูน่าจะเลือกสวม “เอ๊ะ อย่างวางเลือแบบนี้ มันจะยับ คุณหนูไม่ชอบ”

“คุณหนูเอาใจยกจริง” ธิดาผู้เป็นสาวใช้บ่นอุบอิบ เธอเพิ่งย้ายมาทำงานที่บ้านนี้ได้ไม่นานนักก็ต้องมาเจอกับความอึดใจของคุณหนูเข้าแล้ว โชคดีนะที่เธอยังไม่เจอคุณหนูในชุดยั้งแบบที่คนเขาสื่อมา

“บ่นเจ้านาย ระวังเหอะ” บัทมาหันไปชมวดคิ้ว ดีหน้าดูใส่เด็กสาวที่แอบนิินหาเจ้านาย สำหรับเธอแล้วใครจะว่าคุณหนูยังงี้ก็ช่าง แต่สำหรับเธอ คุณหนูยังคงเป็นเด็กน้อยที่น่ารักเหมือนวันวานที่เธอเคยเสียดายมา

“กรี้ดดด!”

เสียงหวีดร้องของใครบางคนดังขึ้นมาจากทางห้องน้ำ บัทมาและบรรดาสาวใช้ต่างเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก จะเป็นเสียงของใครได้ถ้าไม่ใช่คุณหนูของพวกเธอ...เกิดอะไรขึ้นกับคุณหนู

“กรี้ดดด! พี่ขาว!”

เสียงกรีดร้องดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ทุกคนในห้องแต่งตัวต่างรีบวิ่งไปที่ห้องน้ำเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าของเสียงร้องเมื่อครู่

ภาพที่เห็นคือร่างของหญิงสาวผิวขาวเนียนละเอียดถูกห่อหุ้มด้วยผ้าเช็ดตัวสีขาวที่แทบจะกลืนไปกับผิว ตามร่างกายมีหยดน้ำเกาะอยู่ สภาพน่าจะเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ริมฝีปากสีชมพูกลับบัวรวมทั้งแก้มแดงเปล่งปลั่งของเธอนั้นเป็นของขวัญที่ธรรมชาติให้มา ‘สโนว์ไวต์’ เป็นฉายาที่หลายคนตั้งให้เธอมาตั้งแต่เด็ก

หลายคนที่รู้จักเธอต่างก็คิดว่าพระเจ้าสรรคสร้างสิ่งมีชีวิตที่สวยงามถึงเพียงนี้ขึ้นมาได้ แต่เหตุใดจึงไม่ใส่ใจที่ตีมาให้เธอด้วย

“พี่สาวบอกตามาค่ะ ใครเป็นคนเตรียมโทนเนอร์ตัวนี้” เสียงแหลมสูง ตวาดลั่นเมื่อเห็นว่ามิคนิงเข้ามาหาเธอตามเสียงร้อง

“คะ...โทนเนอร์?” ปัทมาหวนคำพูดของเจ้านายอีกครั้ง ในหัวก็นึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ที่เธอส่งสาวใช้เข้ามาจัดการเรื่องเครื่องสำอางของเจ้านายน้อยของเธอ ก่อนที่ภาพความทรงจำจะค่อยๆ ฉายชัดขึ้นมา จำได้ว่าเธอให้वानให้ธิดาเป็นคนจัดการเรื่องนี้

“ดูสิคะ แสบหน้าไปหมดแล้ว ใครบอกให้เอาโทนเนอร์ที่ผสมแอลกอฮอล์มาให้ดาใช้” ดวงตากลมจ้องมองไปที่บรรดาสาวใช้ด้วยสายตาเกรี้ยวกราดและคาดโทษ “ยอมรับมาเดี๋ยวนี้ อย่าให้ดาเสียรู้เองนะคะ”

ผิวบางใสของเธอไม่ถูกกับเครื่องสำอางที่ผสมแอลกอฮอล์ทุกชนิด แล้วใครกันที่กล้าดีทำกับเธอในวันที่มีนัดเจอกับ ‘พี่จิ้น’ แบบนี้ เธอต้องพาใบหน้าสวยๆ ของเธอไปพบเขา ไม่ใช่ใบหน้าที่เต็มไปด้วยผดผื่น

ปัทมาเหลือบตามองไปที่ธิดาก็พบว่าเจ้าตัวกำลังยืนสั่นเป็นเจ้าเข้าอยู่มือน้อยๆ กำลังจะยกขึ้นเพื่อสารภาพบาป เธอหลับตาลงอีกครั้ง ไม่อยากจะคิดถึงสภาพของคนที่ทำพลาดในวันนี้เอาเสียเลย

“ดิฉันเองคะคุณหนู” เสียงสั้นแคร์ของธิดามาพร้อมกับน้ำตาที่ปรี่มอยู่ทั้งสองข้าง เธอเพิ่งคิดอยู่หยกๆ ว่ายังไม่เคยเห็นคุณหนูวิน ตอนนั้นนอกจากจะเห็นแล้ว...ยังโดนกับตัวด้วย

ดวงตามาดร้ายจ้องมองไปยังคนที่เพิ่งสารภาพผิดทันที ลลดาโกรธจนแทบอยากจะฉีกคนตรงหน้าเป็นชิ้นๆ ถ้าไม่คิดว่าแม่เธอสอนตอนเด็กๆ ว่าไม่ให้ฆ่าสัตว์ละก็ สาวใช้คนนี้ก็กลายเป็นผงแน่ๆ

“เธอเองโช่มัย” เอ่ยเสียงกระด้างต่อ พร้อมกับยื่นใบหน้าขาวนวลเข้าไปใกล้ผู้โชคร้ายของวันนี้ “ดูซะให้เต็มตา รอยแดงที่เธอทำฉันไว้นะ”

“คุณหนู มานี้ค่ะ โทนพี่สาวขออุหน้อย” ปัทมาเห็นท่าไม่ดี ด้วยความสงสารสาวใช้มือใหม่เธอจึงรีบคว้าเอาตัวคุณหนูสุดที่รักมากอดไว้พร้อมกับใช้มือเซยกางให้หันหน้าไปมาซ้ายขวาเพื่อดูผิวที่แสบ

“ไหนดูซิ พี่ขาวว่ามันแดงนิดเดียว เริ่มจางแล้วนะคะ”

สัมผัสอ่อนโยนและเสียงนุ่มๆ ของพี่เลี้ยงคนสนิททำให้อุณหภูมิจนในหัวของหญิงสาวลดลงมาเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่วายส่งสายตาพิฆาตไปให้สาวใช้ผู้ซื่อคร้ายคนเดิม

“ແປบໄປหมดแล้วคะพี่ขาว”

“ไม่เป็นไรนะคะ คุณหนูของพี่ขาวสวยที่สุดเลย คุณคลากัลก็ตั้งอยากพบคุณหนูมากแน่ๆ รีบแต่งตัวดีกว่านะคะ พี่ขาวเลือกชุดสวยไว้ให้แล้ว”

คำปลอบประโลมของพี่เลี้ยงดูเหมือนจะช่วยดูดซับความโกรธของคุณหนูตาไปได้เกินครึ่ง แต่กระนั้นเธอก็ยังอดไม่ได้ที่จะคาดโทษคนที่ทำผิดพลาดครั้งใหญ่

“ถ้าเธอพลาดอีกครึ่งหน้า...ฉันจะไล่เธอออก!”

ไม่ใช่แค่คิดที่กำลังอยู่ในอาการหวาดกลัว แต่สาวใช้ชุดใหม่อีกสามชีวิตไม่นับรวมเป้าหมายต่างก็ตัวสั่น ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาสบตากับผู้เป็นนาย คุณหนูเธอพูดจริงทำจริงเสียด้วยสิ ไม่งั้นพวกเธอก็คงไม่ได้มายืนตรงนี้

คิดดูสิว่า ตำแหน่งแม่บ้านที่ดูแลเฉพาะคุณหนูลุลดาเปิดรับสมัครที่ละสี่ห้าคน เงินเดือนก็สูงลิ่วยิ่งกว่าพนักงานบริษัทบางบริษัท แต่ทำไมถึงมีตำแหน่งว่างอยู่บ่อยๆ

ก็มีอยู่สองกรณี ไม่โดนไล่ออก...ก็ทนไม่ไหวต้องลาออกไปเอง

คิดถึงกับมีอาการน้ำตาตกในเล็กน้อย เธอยังต้องการเงินเดือนอัตรานี้อยู่ต่อไปนี้เธอไม่คิดจะหือกับคุณหนูอีกแล้ว...

“เดี๋ยวคุณหนูแต่งตัวดีกว่านะคะ เพื่อนรักของคุณหนูปานนี้รอแยะแล้ว”

เป้าหมายเปลี่ยนแปลงทันทีเมื่อเห็นว่าคุณหนูกำลังจะอารมณ์ขึ้นอีกครั้ง เธอรู้ดีว่าคุณหนูของเธอถึงจะโกรธง่ายแค่ไหน...แต่ก็ลืมหายเช่นกัน

“ไอ้ะ จริงด้วยคะ พี่ขาวคะ เดี่ยวช่วยแพ็กน้ำหอมที่ตาซื้อมาจากใต้หวันให้สามขวดนะคะ ดาจะเอาไปให้เพื่อน”

สีหน้าโกรธแค้นเมื่อครู่หายวับไปกับตา เหลือเพียงใบหน้ายิ้มแย้มสดใสราวกับแหม่มที่ได้กลายเป็นสาวกลับมาเป็นสโนว์ไวต์น้อยอีกครั้ง

“พี่ขาวเตรียมชุดเดรสเกาะอกสีขาวไว้ให้คะ”

ลลดาหันไปมองสิ่งที่พี่เลี้ยงคนสนิทเตรียมไว้ให้พร้อมกับทำหน้าหัวเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ ก่อนจะเอ่ยต่อ

“วันนี้วันอังคารมันต้องสีแดงไม่ใช่หรือคะ” เสียงใสเอ่ยขึ้นทำเอาคนเตรียมชุดให้ต้องแอบกอดตามองบนเบาๆ วันอาทิตย์นี่สีแดง ส่วนวันอังคารนะสีชมพู แต่เถียงไปก็เท่านั้น

“สีแดงก็ได้จ้า”

บัทมาได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างปลงๆ แต่คุณหนูของเธอจำได้ว่าวันนี้เป็นวันอังคารก็เป็นบุญคุณอย่างยิ่งยวดแล้ว เธอเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าบิลด์อินที่มีความกว้างเท่ากับความยาวห้องนอนพร้อมกับความหาชุดสีแดงออกมาสวมตัวก่อนจะยื่นแต่ละชุดให้สาวใช้ที่ยืนตัวลั่นอยู่ช่วยถือ

“เอาชุดนั้นคะ” ลลดาใช้เวลามองไม่ถึงสามวินาทีนี้เรียกว่าซีไปยังคิดากำลังถือชุดเดรสเปิดไหล่สีแดงสดเอาไว้ คนถูกชี้ถึงกับสะดุ้งเพราะยังกลัวเหตุการณ์เมื่อครู่ไม่หาย

“ได้จ้า” บัทมายิ้มหวานให้ลลดาไว้ใจของเธออีกครั้งก่อนจะหยิบชุดนั้นไปแขวนไว้ให้ และหันกลับไปสั่งกับบรรดาสาวใช้ “พวกเธอออกไปเตรียมอาหารได้เลย อีกสี่สิบนาทีคุณหนูจะลงไป”

ถ้านับเวลาจากตอนตื่นถึงอาบน้ำเสร็จก็เกือบชั่วโมงแล้ว และยังคงต้องเผื่อเวลาในการแต่งองค์ทรงเครื่องอีกประมาณสี่สิบนาที คุณหนูจึงจะย่างกรายออกจากห้องได้ โดยบัทมาจะเป็นคนเตรียมทุกอย่างไว้ให้พร้อมก่อนที่คุณหนูจะตื่นนอน

ลลดามีหน้าที่แค่อุ้มตาดูอาบน้ำ และหยิบเสื้อผ้ามาใส่เท่านั้น แต่ดูเหมือนบัทมาเองก็ลืมหินใจไปว่า ถ้าไม่มีเธอ...คุณหนูจะอยู่อย่างไร

ใครที่เลี้ยงคุณหนูมาตั้งแต่เด็กๆ ไม่ว่าจะบัทมาเอง บ้าเต็นที่เป็นแม่ครัวหรือลุงซัยที่เป็นคนขับรถเก่าแก่ของบ้านต่างก็รักคุณหนูเพราะเห็นกันมาตั้งแต่ยังไม่ลืมตา ตรงกันข้ามกับสาวใช้รุ่นใหม่ที่มาเจอฤทธิ์คุณหนูดาตอนโต...อยู่ได้เกินสามเดือนก็นับว่าเก่งแล้ว

สี่สิบนาทีผ่านไปไม่ขาดไม่เกิน ในที่สุดนางฟ้าของบ้านก็ย่างกรายลงมาจากห้องนอน ชุดเดรสเปิดไหล่สีแดงสดตัดกับผิวขาวทำให้ดูโดดเด่น ใบหน้า

เนียนถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีโทนอ่อนแต่เน้นที่ริมฝีปากให้เป็นสีแดงเข้ม ช่วยเพิ่มความน่าค้นหา

โต๊ะอาหารหินอ่อนขนาดใหญ่ที่สามารถบรรจุคนได้มากกว่าสิบคนบัดนี้ เต็มไปด้วยอาหารนานาชาติที่เตรียมไว้สำหรับมือเข้าของคุณหนูตา ทว่าเจ้าตัว กลับยื่นมองอาหารเหล่านั้นด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“คุณพ่อล่ะคะพี่ขาว” ลลดาถามหาผู้เป็นพ่อ และไม่รอคำตอบ เธอหยิบ โทรศัพท์ขึ้นมาต่อสายทันที

‘หมายเลขที่ท่านเรียก ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...’

“เอ่อ...คุณท่านไปเชียงใหม่คะ กลับวันศุกร์นะคะ”

คำบอกเล่าของพี่มาดามตั้งขึ้นหลังจากเสียงสัญญาณตอบรับในโทรศัพท์ ไม่นานนัก เลี้ยววินาทีหนึ่งที่ดวงตาของนางฟ้าน้อยของทุกคนฉายแววเศร้าสร้อย ออกมา ก่อนจะกลับเป็นสีหน้าเยือกแข็งดังเดิม

“ก็ดีค่ะ คุณพ่อตั้งใจทำงาน ดาจะได้มีเงินใช้เยอะๆ” หญิงสาวยกไหล่ อย่างไม่ยัดก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้

เก้าอี้บัลลังก์...ที่มีเธออยู่คนเดียว

...

ลลดาเขี่ยอาหารไปมาช้าแล้วช้าเล่า สูดท้ายก็กินแค่ขนมปังหนึ่งแผ่นก่อน จะลุกพรุดจากโต๊ะไปหยิบของที่พี่มาดาเตรียมไว้ให้ แล้วหันไปบอกกับพี่เลี้ยงของเธอ

“ให้ลุงชัยเตรียมรถไปส่งดาที่ห้างเลยนะคะ แล้วให้มารับดาตอนห้าโมงเย็น ไปส่งที่ร้านบีพีมี”

“ได้ค่ะ”

แม้ว่าจะไม่มีใครอยู่บ้าน แต่อย่างน้อยเธอก็ยังมีเพื่อนๆ ที่รักและห่วงใย เธออยู่ ถ้านับกันจริงๆ ลลดามีเพื่อนน้อยมาก ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจเท่าไร ขนาด คนใช้ในบ้านยังทนเธอไม่ได้ นับประสาอะไรกับเพื่อนร่วมชั้น ใครจะมาคอยรอง มีอรองเท้าคุณหนูคนไหนไหว

ยังดีที่เธอมีเพื่อนที่สนิทและไว้ใจได้ถึงสามคนถ้วน ไปไหนมาไหนเธอจึง ต้องติดของฝากเล็กๆ น้อยๆ มาให้เพื่อนเสมอ...

เวลา ๑๓.๓๐ น.

“นัดบ่ายโมง ฉันว่าพวกเรามาเร็วเกินไปนะ” หญิงสาวร่างสูงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเมือหน้ายกก่อนจะหยิบลาเต้เย็นมาดูเพื่อดับกระหาย

“ฉันบอกเธอแล้วไงแยม ว่านัดกับยายคุณหนูดาเนียต้องเผื่อเวลาไปอีกชั่วโมง” หญิงสาวคนที่สองเอ่ยขึ้น หน้าตาของเธอตอนนี้ก็อยู่ในสภาพแข็งไม่ต่างกัน

“ก็มินท์บอกฉันว่าควรจะต้องเวลานี้” แยมทำหน้ายิ้มพร้อมกับมองไปที่บุคคลที่สามซึ่งนั่งอ่านหนังสือเงียบๆ

มินท์ หรือ มินตราค่อยๆ เยกหน้าขึ้นจากพ็อกเก็ตบุ๊กภาษาอังกฤษที่อยู่ในมือเพื่อมองเพื่อนทั้งสองที่กำลังบ่นคนมาซ้า พวกเธอบ่นแบบนี้มีมาสิบนาทีแล้ว

“ตรงเวลาก็ดีแล้วนี่ปอ หรือเธอจะให้ดามารอเราล่ะ”

มินตราเอ่ยเสียงเรียบ ในขณะที่เพื่อนทั้งสองซึ่งเริ่มคิดภาพตามถึงกับส่ายหน้าปริต แคนึกภาพว่าตัวเธอเองเป็นฝ่ายมาซ้าแล้วให้ลลดาที่นั่งรอสองสาวก็ถึงกับขลุ่ยขานนั่นได้วันหนึ่งแตกกันพอดี เพราะฉะนั้นพวกเธอขอมเป็นฝ่ายรอจะดีแล้ว...

“มินท์อะ ทำไมถึงตรงข้ามกับยายดาแบบนี้ละ ยายดาเทียบอะไรเธอไม่ติดสักอย่าง ยกเว้นรอย เรียนก็เก่งกว่า นิสัยก็ดีกว่า การงานก็ก้าวหน้ามากกว่า นี่ถ้าไม่ติดว่ายายนั้นใจป่านะฉันไม่คบด้วยหรอก ร้าคาญจะแย่” ปอย่นคิ้วเข้าหากันเมื่อนึกถึงความแตกต่างของคนทั้งคู่

นิยามคำว่าเพื่อนของแต่ละคนคงไม่เหมือนกัน บางคนคบเพราะชอบอะไรเหมือนกัน บางคนนิสัยต่างกันแต่เข้ากันได้ หรือบางคนผูกพันกันมานาน แต่สำหรับเพื่อนๆ ของลลดา ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่แบบนี้

ที่จริงแล้วทั้งปอและแยมต่างก็เป็นเพื่อนสนิทกับมินตรามาก่อนตั้งแต่มัธยม และที่ได้มาคบกับลลดา ก็เพราะมินตราดันไปสนิทกับยายคุณหนูเจ้าปัญหาของคณะ อารมณ์เหมือนนางฟ้ากับซาตานที่มาเป็นเพื่อนสนิทกัน โดยส่วนตัวพวกเธอก็ไม่ได้ชอบลลดาเท่าไรนัก...แค่ไม่แสดงออกเท่านั้น

“ปอ...อย่าว่าเพื่อน” นางฟ้าของคณะยังคงเป็นนางฟ้าเสมอไม่ว่าเวลาไหนๆ มินตราส่ายหน้าให้เพื่อนทั้งสองเบาๆ พร้อมกับมองปอและแยมด้วยสีหน้า

ที่อ่านไม่ออก แยมเป็นคนสูงพอม ส่วนปอนั้นตัวเล็กเหมือนกับเด็กประถม คู่หูต่างไซส์สองคนนั้นเข้าหากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ถ้าเป็นเรื่องลลดาละก็พูดได้ยาวเป็นวัน และโชคที่ที่มินตราได้ยุติวงนิทานของคนทั้งคู่ไว้ก่อนที่ร่างบางของบุคคลที่พวกเขา กำลังรอคอยนั้นจะเดินเข้ามาในร้าน

“มาแล้วทุกคน” เสียงใสดังขึ้นพร้อมท่าทางเรีงร่าของสโนว์ไวต์ในชุดสีแดงที่เดินเข้ามาในร้านโดยไม่ได้อำนาจมาก่อนหน้านี้มีใครคิดถึงบ้าง แนนอนว่าเพื่อนรักของเธอก็หยิบหน้ากากขึ้นมาสวมทันที

“ดา คิดถึงมากกก” คนที่บอกว่ารำคาญอยู่หยกๆ กลับเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไปกอดด้วยสีหน้าโหยหาราวกับไม่ได้เจอหน้ากันมานานนับปี

“พอดียุ่งๆ นะปอ ต้องไปนั่นมานี่ นี่ก็เจียดเวลามาให้แล้วนะ” ลลดาตอบด้วยท่าทางเย่อหยิ่งจนคนที่กอดอยู่ต้องแอบเหลือบตามองบน

“เราก็คิดถึงดา ปาร์ตี้รอบที่แล้วเธอไม่ไปด้วยเราเหงากันมากๆ ขอบอก” แยมตามมตสมทบอีกคน พูดถึงปาร์ตี้รอบที่แล้วที่ลลดาไม่ได้มา ถ้าวันนั้นเธอจะจามจนคิดว่าตัวเองเป็นหวัดก็ไม่แปลกเลย เพราะใครไม่อยู่คนนั้นก็โดนเพื่อนๆ คิดถึง

“รอบหน้างานเลี้ยงของคุณพ่อฉัน ฉันจะให้พวกเธอไปด้วยก็แล้วกัน” หญิงสาวปรายตามองเพื่อนอีกคนด้วยท่าทางนำหมั้นใส่

“จริงนะ แต่ว่างานเลี้ยงหฺรุษขนาดนั้นเราจะไปยังไงกันล่ะ เราไม่มีชุดหรอกระ” เพื่อนสาวทำหน้าสลดพร้อมกับส่ายหน้าจนลลดารู้สึกเห็นใจ

“ชุดฉันก็มีเยอะเยอะ หรือว่าเธออยากได้ชุดใหม่ ฉันจะซื้อไว้ให้ เธอไปเลือกแล้วกัน” คนใจดียังคงเอ่ยต่อ เธอรักเพื่อนของเธอจะตาย แต่ชุดทำไม่จะให้ไม่ได้

“ว้าว ดาใจดีที่สุดเลย” เพื่อนรักทั้งสองแทบจะหิวร้องออกมาพร้อมกัน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลลดาทำตัวเป็นอาเจ้าสายเปย์ แยมเสื้อผ้าที่ลลดาเบี่ยนนั้นมันไซ้ของถูกที่ไหนดละ ใครบ้างจะไม่เอา

“ปอ แยม” มินตราที่นั่งฟังอยู่นานเอ่ยปรามเพื่อนทั้งสองของเธอขึ้นมาบ้าง

“มีนก็ไปด้วยนะ”

“ไม่เอาหรอก มีนที่อยู่บ้านดีกว่า” มินตราส่ายหน้า

“ไปเถอะ แค้นี่ดาก็เดินจะแยะอยู่แล้ว ให้คนอื่นเขามองมันทั้งบ้างไง” ลลดา ยิ้มกว้างให้เพื่อนด้วยสีหน้าไม่รู้สึกรู้สา

สองคนที่ยืนฟังอยู่ด้านหลังก็ได้แต่เบ้าปาก...จำ แม่คนสวย

“แต่ว่า...”

“ไปนะมินท์ ดาจะได้มีเพื่อน” คราวนี้ลลดาทำหน้าออดอ้อนบ้าง เธอยกให้เพื่อนๆ ของเธอไปร่วมงาน โดยเฉพาะมินตรา

มินตราเป็นคนสวย สวยพอที่จะเป็นดาราได้ด้วยซ้ำ แต่มยังเพียบพร้อมแต่ไม่ค่อยออกงานสังคม นี่เธอหวังดีกับเพื่อนหรือกะนะ เพื่อว่าจะไปเตะตาผู้จัดละคร อย่างน้อยก็เพื่อญาติของเธอที่เป็นเจ้าของช่องทีวี เพราะถ้ามินตราได้เป็นดาราก็น่าจะช่วยเหลือฐานะการเงินของครอบครัวได้บ้าง

นี่ฉันก็ฉลาดเหมือนกันนะเนี่ย...ลลดาได้แต่คิดและพยักหน้าให้ตัวเองในใจเมื่อคิดแผนการที่จะช่วยเพื่อนได้

“โอเคจะ ไปก็ไป” ในที่สุดมินตราก็ตกปากรับคำด้วยความที่ไม่ค่อยเต็มใจนัก

“ดีมาก อ้อจริงสิ นี่ของฝากจากใต้หวัน” ลลดา ยิ้มกว้างอีกครั้งพร้อมกับส่งกล่องน้ำหอมให้เพื่อนแต่ละคน เวลาไปไหนมาไหนเธอมักจะมีของฝากให้เพื่อนทุกครั้ง เธอเข้าใจว่าเพราะเธอใจดีแน่ๆ เพื่อนๆ ถึงรักเธอ

“ขอบคุณมากเลยดา”

“ว่าแต่งานเลี้ยงของคุณพ่อเธอนะ ยายลิต้าจะมาด้วยมั๊ย” แยมเอ่ยถามขึ้น

ลิต้า หรือลลิตา เป็นคู่ปรับตั้งแต่สมัยเด็กของลลดา จนกระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยก็ยังเข้าที่เดียวกัน ทั้งคู่เป็นคู่แข่งกันในทุกๆ ด้านมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการประกวดตามมหาวิทยาลัย เซียร์ลีตเตอร์ แฟชั่น ทรงผม เสื้อผ้า และความรวย เจอหน้ากันก็ครั้งก็ต้องจิกกัดกันทุกที คิดว่าชาตินี้ไม่น่าจะมีทางญาติติดกันได้

ลิต้าเป็นถึงลูกของท่านรัฐมนตรี แน่หนอนว่าความเป็นคุณหนูไม่เป็นรองลลดาเลย และก็ไม่ใช่แปลกที่เธอจะจะได้เป็นแขกรับเชิญในงานเลี้ยงใหญ่ของตระกูลโกมลกล้าส์ แม้ว่าลูกสาวจะไม่ถูกกัน แต่พ่อของทั้งคู่กลับสนิทสนมกันในระดับ

หนึ่ง

ได้ยื่นคำถามที่ไม่ชวนพิสมัยลลดา ก็พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ครั้งหนึ่ง
ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ก็มานะสิ ยายนั่นก็มาทุกปีนั่นแหละ”

พูดถึงลิซ่าก็ทำให้เธอหงุดหงิดไม่น้อย เพราะล่าสุดยายลิซ่าที่ว่าเนี้ยเพิ่ง
ประกาศเปิดตัวแฟนหนุ่มนักธุรกิจจากฮ่องกง ในขณะที่เธอไม่สามารถแม้แต่จะ
โทร. หาพี่จิ้นของเธอได้

...โลกนี้มันช่างไม่ยุติธรรม

“ได้ข่าวว่าเธอเปิดตัวแฟนแล้ว ต้องคงไปงานด้วยแน่เลย” ปอให้ความ
เห็น พร้อมกับลอบสังเกตสีหน้าของลลดา และก็ไม่ผิดหวังเมื่อเธอเริ่มสังเกตเห็น
เห็นควันที่กำลังออกจากหูของอีกฝ่าย

“อ้าย ฉันทึ่มยอม ทำไงดีเนี่ย” ลลดาแทบอยากรจะกรี๊ดออกมาถ้าไม่คิดว่า
ร้านนี้เธอเคยกรีดแล้วเจ้าของร้านส่ง รบภ มาเชือดตัวเธอออกจากห้าง เธอจึง
ทำได้แค่ส่งเสียงเบาๆ เท่านั้น

“หักหน้ามันในงานเลยตี๋มัย เต๋ียวพวกเราช่วยวางแผน” แยมเสนอขึ้นมา
เรื่องแบบนี้เธอถนัดนักละ

“นั่นสิ ตา ยอมไม่ได้นะ ยายนั่นมันจงใจหยามหน้าเธอถึงได้ประกาศเปิด
ตัวแฟนก่อนวันที่จะถึงงานเลี้ยงไม่กี่วันแบบนี้” ปอช่วยสูมไฟในอกให้เพื่อนอีก
คนจนตอนนี้เจ้าตัวเริ่มจะไฟลุกได้ที่แล้ว

“ดี พวกเธอต้องช่วยฉันนะ” หญิงสาวสบตากับเพื่อนด้วยดวงตาเป็น
ประกาย เมื่อแผนร้ายกำลังจะเริ่มขึ้น

มินตราทำได้แค่มองเพื่อนทั้งสามของเธอวางแผนการแปลกประหลาด
ไร้สาระด้วยสายตาไร้อารมณ์ก่อนจะก้มหน้าลงไปอ่านหนังสือต่อ...ใครอยากทำ
อะไรก็เชิญ

๒

ทินเนอร์ที่แสนพิเศษ

ตัวอย่าง

Lalada's talk

เป็นเวลาเกือบสามชั่วโมงแล้วที่เราทั้งสี่คนยังนั่งอยู่ในร้านกาแฟแห่งเดิม
ฉัน ปอ และแยมก็ยังคงคิดหาทางกลั่นแกล้งยายลิต้าอยู่โดยมีมีนที่นั่งอ่าน
หนังสืออยู่ข้างๆ

“เอาน้ำไปสาดหน้ามันเลยมัย ง่ายดี” ปอเสนอความเห็นหลังจากที่หนึ่ง
วางแผนกันมาเป็นชั่วโมงแต่ก็ยังไม่ได้แผนที่ถูกใจ ก็แผนที่ว่ามาก่อนหน้านี้มี
อะไรบ้างล่ะ อย่างเช่นให้เอามามู๋ไปใส่ยายลิต้า คำถามคือ...มามู๋คืออะไร
มันจะไม่วิ่งไล่กัดคนหัวงาหรือไง แล้วถ้าเกิดยายลิต้าเป็นพวกชอบหมาล่ะ ฉันจึง
ปฏิเสธแผนนั้นไปโดยไม่เสียเวลาคิด

ส่วนแผนสาดน้ำล่าสุดฉันก็ต้องลอกตาให้ปออีกครั้ง ก่อนจะทำหน้าแบบ
ไม่อยากจะเชื่อ เอาน้ำไปสาดเนียนะ เซยมาก มันจะไปมีประโยชน์อะไร และฉัน
ก็ไม่ได้โง่พอที่จะไปทำอะไรแบบนี้เสียหน่อย

“การเอาน้ำไปสาดหน้าเนีย ดูไม่ฉลาดเอาซะเลย ฉันไม่เอาด้วยหรอก” ฉัน
ตอบบอด้วยเสียงเนือๆ พร้อมกับส่ายหน้าไม่เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว

“นั่นเอาไว้น้ำไปสาดแทนดิ้มัย” แยมลองเสนอบ้าง พร้อมกับจ้องมาด้วย

ความคาดหวัง

ได้ยื่นข้อเสนอที่ว่าให้เปลี่ยนจากสาดน้ำเป็นสาดไวน์แทนแบบนั้นฉันถึงกับหันหน้าขวับไปมอง ทำตาโต ตบโตะดังปัง ทำให้คนที่เพิ่งเสนอความคิดต้องกลั้นหายใจรอว่าฉันจะพูดอะไรออกมา

“ฉลาดมากแยม ตกกลาง เราจะสาดไวน์แทนน้ำเปล่า” ฉันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก็ลองเปรียบเทียบดูแล้วสาดน้ำเปล่าก็แค่เปียก แต่สาดไวน์เนี่ยเปื้อนด้วย ยายลิต้าคงไม่ได้พกชุดมาเปลี่ยนด้วยหрокมั้ง

“แค่สาดไวน์ไม่พอมั้ง เราวางยายย่นกันกันดีมัย” เพื่อนรักของฉันยังคงวางแผนต่อ

“จะดีเธอ ยาะอะไร ฉันไม่เล่นของผิดกฎหมายนะ” ฉันรีบส่ายหน้าปฏิเสธถึงจะขึ้นชอบการแก๊งและหักหน้าลิต้าแค่ไหน แต่ฉันก็ไม่เคยคิดจะวางยาพิษใคร หรือให้วางยาจนหลับแล้วให้คนมาข่มขืนแบบละครไทยมันก็ดูจะเลวร้ายเกินไปหน่อยนะ

บางทีฉันก็สงสัยเหมือนกันว่าเราไม่คิดจะวางแผนอะไรดีๆ บ้างเลยใช่ไหม

“บ้า คิดอะไร แค่อยาตัวเอง ให้ยายลิต้าวิ่งเข้าห้องน้ำตอนที่อยู่กับแฟนโง่” แยมหรือตาอย่างเจ้าเล่ห์จนคนฟังอย่างฉันเริ่มจินตนาการตาม ภาพของลิต้าที่ต้องวิ่งเข้าห้องน้ำทุกๆ สามนาทีหรือบางทีเธออาจจะปล่อยกลิ้งต่อหน้าแฟนหนุ่มของเธอด้วยรอยเข้ามาในหัวฉันทันที แค่คิดก็กลั้นขำไว้แทบไม่อยู่

“งั้นเอาตามนี้ เราจะวางยาถ่าย ปอเธอไปเตรียมยาถ่ายไว้ด้วยวันงาน ส่วนแยม เธอหาจิ้งหะช่วยฉันสาดไวน์ โอเคมัย” ฉันสั่งการเป็นลำดับ ในหัวคิดภาพไปแล้วว่าวันงานฉันจะลงมือทำอะไรบ้าง คิดไปถึงแม้กระทั่งว่าลิต้าจะทำหน้าอย่างไรตอนนั้น

“โอเค/โอเค” สองสาวรับคำพร้อมกันอย่างขันแข็งจนมันท์ที่ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ต้องหันมามอง

“มันท์ไม่ต้องทำอะไร แผนแค่นี้พวกเรจัดการเองได้” ฉันหันไปบอกกับมันท์ เรื่องแก๊งคนมันท์อาจจะไม่ค่อยถนัดเท่าไร ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของฉันกับเพื่อนอีกสองคนก็พอแล้ว

มันท์ทำแค่เพียงพยักหน้าเบาๆ เท่านั้น ก่อนจะเอ่ยออกมาว่า “ดา นี่จะ

ห้าโมงแล้วนะ ร้านที่เขอนัดกับพี่จิ้นไว้อยู่ไกลรีเปลา่”

จริงด้วยสิ...คำเตือนจากปากเพื่อนทำให้ฉันนึกขึ้นได้อีกครั้ง ก็มัวแต่วางแผนกันสนุกเลย ตาคณพีทหน้าหนึ่งนั่นอุตส่าห์ยอมลงนัดให้เธอ ถ้าฉันไปสายแค่เพียงเสี้ยววินาทีรับรองว่าตานั้นพร้อมจะเหน็ดฉันแน่

“ฉันต้องไปแล้ว” ร่างบางรีบลุกขึ้นทันทีพร้อมกับกระวีระวาดเก็บข้าวของที่กระจายอยู่บนโต๊ะ แต่ก่อนที่จะได้ออกจากร้าน เสียงของเพื่อนรักอย่างแยมก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ดา ระวังด้วยนะ”

“หืม ระวังอะไร” ฉันหันไปยื่นคำถามด้วยความสงสัย ฉันจะไปหาผู้ชายที่รัก ไม่ได้ไปรบ ไม่เห็นต้องระวังตัว อ้ออย่างพี่จิ้นคงไม่ทำอะไรฉันแน่ๆ แค่ว่าจับแขนเขายิ่งหวงตัวเลย และต่อให้ฉันวางยาเสน่ห์ก็อาจจะไม่ได้ผล...ยานั่นคงถูกบอดี้การ์ดหน้าตายของเขาเหวี่ยงไปก่อน

“ระวังเด็กเสิร์ฟในร้านนะสิ พี่จิ้นของเธอน่าตาจรรรรมดาที่ไหน เด็กเสิร์ฟเดี๋ยวนี้มันเฉลียวใจไม่ได้หรือกู๊ใหม่”

เออจริง!

ฉันลืมนึกถึงเรื่องนี้ไปได้ยังไง นี่พี่จิ้นของฉัน ฉันเฝ้ามาตั้งกี่ปี ลลดาคอนนี่ไม่ยอมให้เด็กเสิร์ฟหน้าไหนมาแย่งไปได้ง่ายๆ แน่ สาบาน!

ลุงชัยคนขับรถเก่าแก่ประจำบ้านมารับฉันที่ห้างตรงเวลาไม่ขาดไม่เกิน แม้ว่าจะต้องฝ่ารถติดแต่เราก็ยังสามารถมาถึงที่หมายได้ก่อนเวลาเกือบสิบนาที ทั้งนี้ต้องยกความดีเรื่องความตรงเวลาและการรู้จักชวยเล็กน้อยของลุงชัยล้วนๆ และด้วยความซาบซึ้งฉันจึงส่งยิ้มหวานพร้อมกับยื่นขนมปังที่ซื้อติดมือมาจากร้านกาแฟให้ลุงชัย

“ขอบคุณมากค่ะลุงชัย”

ลุงชัยยิ้มกว้างเมื่อได้รับขนมปังชิ้นนั้น ฉันเดาว่าลุงคงชอบกินขนมปังเป็นแน่ถึงได้ทำหน้าที่ใจขนาดนั้น

“ให้ผมมารับก็ไม่งดีครับ”

เพราะว่าฉันขับรถไม่เป็น จะไปไหนมาไหนจึงต้องมีคนไปรับไปส่งเสมอ

ลุงชัยก็รับส่งฉันตั้งแต่จำความได้มาจนถึงตอนนี้ ก็คุณพ่อฉันไม่ค่อยว่างนี่นา แต่วันนี้มันไม่เหมือนวันอื่น

“ไม่ต้องค่ะ” ฉันส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมกับลงจากรถ หันไปขยิบตาให้ลุงชัยหนึ่งที “เดี๋ยวตาให้พี่จิ้นไปส่ง”

“ถ้ามีปัญหาอะไรโทร. บอกขงได้เลยนะครับคุณหนู ผมจะรีบมารับทันที” ลุงชัยตอบกลับมามีน้ำเสียงเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรค่ะ ตาไปก่อนนะค่ะ”

หลังจากรำลាក់ันเรียบร้อย ฉันก็ก้าวเท้าเข้าไปที่หน้าประตูร้าน ด้านบนมีป้ายเป็นภาษาอังกฤษติดไว้ว่า ‘Beef me’ ร้านนี้เป็นร้านอาหารสไตล์ฟิวชันที่มีอาหารหลากหลายรสชาติดี บริการใช้ได้ ฉันจึงเลือกร้านนี้เป็นที่นัดหมาย เพราะวันนี้เป็นช่วงต้นสัปดาห์คนในร้านน่าจะน้อย และฉันจะได้อยู่กับพี่จิ้นสองต่อสองในบรรยากาศที่เป็นใจ

แต่...

“ต้องขออภัยจริงๆ ค่ะ วันนี้น้ำของเรหมดแก้วโต๊ะเดียว หรือถ้าคุณรอได้ อีกไม่เกินสิบห้านาทีน่าจะมี้โต๊ะว่างเพิ่มอีกค่ะ”

นี่คือเสียงตอบรับจากพนักงานเมื่อฉันบอกว่าขอจองที่นั่งจำนวนสองโต๊ะ คำตอบของพนักงานเสิร์ฟสาวทำเอาฉันถึงกับเหงื่อตกเมื่อคิดว่าถ้ามันได้แก้วโต๊ะเดียวจริงๆ แล้วฉันต้องนั่งร่วมโต๊ะกับบอดี้การ์ดทั้งสองของพี่จิ้นสุดที่รัก อีกคนฉันไม่รู้สักอะไรเท่าไรหรือคะ แต่ตาคุณพิทหน้าตายคนนั้นนะสิ ถ้าฉันเผลอกินผิดทำเขาจะไม่ยกปิ่นมาyingฉันรึไง

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อะ”

แต่กระนั้นก็ต้องกลักร้านผืนตอบออกไป ชื่นให้เปลี่ยนร้านตอนนี้รับรองว่าตาหุ่นยนต์นั้นยกเลิกนัดแล้วพาพี่จิ้นของฉันไปหลบในหลุมหลบภัยเป็นแน่

“นั่งตามติดฉันมาทางนี้เลยค่ะ” พนักงานเสิร์ฟสาวยิ้มให้ฉัน ดูก็รู้ว่าเธอยิ้มตามมารยาท สายตาแม่นี่ไม่เป็นมิตรกับฉันเอาเสียเลย เด็กเสิร์ฟสาว...สวยชนิดนี้ ดวงตากลมโต ทำทางทะมัดทะแมงคนนี้ เข้าสู่สุตรเลย ยายนี่ไม่น่าไว้ใจแน่นอน ต้องระวังไว้เผื่อว่าพี่จิ้นจะหลงเสน่ห์เธอเข้า

“วันนี้เรามีเมนูพิเศษเป็นสลัดหอยเชลล์ซอสมะนาวนะค่ะ” พนักงานเสิร์ฟ

คนนั้นแนะนำด้วยท่าทางคล่องแคล่ว แต่ฉันพยายามที่จะเมินเมฆูที่เธอแนะนำ ด้วยการขีดหน้าขึ้นให้สูงที่สุด...แต่ว่าสลัดหอยเชลล์ของที่นี่อร่อยจนขึ้นชื่อและ ก็ไม่ได้มีทุกวันเสียด้วยสิ

“เอามาหนึ่งที่แล้วกัน แล้วก็ที่โบนสเติก เอาเป็นแรรِنَّะคะ เครื่องดื่มเป็น ไวน์แดงค่ะ” สุดท้ายก็ต้องยอมสั่งพร้อมกับสั่งอย่างอื่นมากลบเกลื่อนเพื่อให้ดูมี คักดีศรีขึ้นมานิดหนึ่ง

“ได้ยีนที่พูดไ่ม้อยคะ” ฉันถามซ้ำอีกครั้งเมื่อเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามยีนเงียบ “คะ”

“เห็นไม่ขานตอบ เอาเท่านี้ก่อนนะคะ อีกโตะเดียวจะสั่งอีกทีคะ”

อันที่จริงจะสั่งอาหารเมื่อคุณมาตรและคุณพีก็ทำได้ แต่ที่ฉันไม่สั่งก็ เพราะเมื่อว่าถ้าโตะนั้นสั่งซ้ำ ฉันก็จะได้อยู่กับพีจิ้นนานขึ้นไปอีก จะว่าไปฉันก็ ฉลาดกับเขาเหมือนกันนะ

ที่จิ้นหรือที่คนอื่นเรียกว่า บ๊อบบี้ คลากส์ เป็นลูกค้าทางธุรกิจกับคุณพ่อ มานานกว่าสิบปีแล้ว เขาช่วยให้ธุรกิจของคุณพ่อฟื้นตัวได้รวดเร็วจนหาประหลาดใจ และเขายังช่วยฉันไว้อีกหลายเรื่องๆ ฉันเจอเขาอย่างเป็นทางการครั้งแรกตอน อายุสิบห้า ตอนนั้นเขาอายุยี่สิบเจ็ด เป็นหนุ่มโสด หล่อ รวย สุขภาพ และ เพอร์เฟกต์

...เขาก็ือรักแรกของฉัน

ฉันไม่เคยเรียกพีจิ้นว่าบ๊อบบี้ แต่เรียกเขาว่าพีจิ้นเพราะฉันรู้สึกว่ามัน พิเศษไม่เหมือนใคร การเจอกันครั้งแรกจริงๆ ของเรามันไม่ทางพิสมัยเท่าไรนัก ตัวฉันเองอยู่ในสภาพที่ไม่ค่อยดีเท่าไร เถมความจำตอนนั้นก็ยังเลือนราง ฉัน จำได้แค่ว่าเขาคือพีจิ้นเท่านั้นเอง

“ขอภัยคะ เดี่ยวดิฉันจะนำเครื่องดื่มมาให้คะ” เสียงของพนักงาน เสิร์ฟดึงฉันกลับมาสู่ปัจจุบัน ฉันพยักหน้าตอบเธอเบาๆ ก่อนจะหันมาสนใจ งานแปลสี่ขาวสองใบที่วางอยู่บนโตะ โใบหนึ่งของพีจิ้น และอีกใบของฉัน

ถ้ากินข้าวอยู่ที่บ้านด้วยกันเป็นครอบครัวน่าจะดี

นาฬิกาข้อมือของฉันบอกเวลาว่าอีกห้านาทีกำลังจะถึงเวลานัด นี่เป็นเรื่อง ผิดวิสัยมากๆ เพราะปกติพีจิ้นไม่เคยมาช้า เขาจะมาก่อนเวลาเสมอ ด้วยความ

เป็นห่วงฉันจึงกดโทรศัพท์ต่อสายหาคุณพีททันที

“สวัสดิ์ค่ะ คุณพีท นี่ตาเองนะคะ” ฉันพยายามทำเสียงให้ฟังดูสุภาพที่สุด
ตาบ้านพร้อมจะกดตัดสายฉันได้ทุกเมื่อ ใครจะไปรู้

“ครับ” น้ำเสียงเย็นชาตอบกลับมา

ให้ตายสิ ไม่อยากจะสนทนากับเขาเลยจริงๆ คนอะไรเหมือนไม่ใช่คน
เสียงโมโนโทนแบบนั้นมันหูนยนต์ซ์ดๆ ที่จริงฉันอยากจะโทร. เข้าเบอร์ส่วนตัว
ของพีจิ้น ดิดตรงที่เขาไม่ยอมให้พีลี มีแค่ไม่กี่คนบนโลกเท่านั้นที่เขายอมติดต่อ
ด้วยตัวเอง คอยดูนะ ลักวันหนึ่งฉันจะเป็นหนึ่งในนั้น

“พีจิ้นออกเดินทางมารึยังคะ”

“ครับ” คำตอบสั้นๆ ได้ใจความดั่งขึ้นอีกครั้ง แต่ทำให้ฉันอยากจะแยก
เขี้ยวใส่คนตอบมากๆ

“แล้วเมื่อไหร่จะถึงคะ อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัดแล้วนะคะ” น้ำเสียงฉัน
เริ่มเจือความไม่พอใจอย่างห้ามไม่อยู่

“อาจจะถึงเลตประมาณสิบหนที่ครับ”

“ว่าโนะคะ ไหนคุณบอกมาให้ฉันตรงเวลา แล้วทำไมคุณกลับเลตเอง
ล่ะคะ” ฉันขึ้นเสียงด้วยความไม่พอใจ ก็ไหนบอกว่าขึ้นชื่อเรื่องตรงเวลานักหนา
พอเอาเข้าจริงกลับช้าเสียอย่างนั้น “คุณเป็นเลขฯ ประสาอะไรคะ ไม่ดูแลเวลา
ของเจ้านายเลย แล้วตอนนี้ฉันก็มารอแล้วนะคะ ไรนก็สะ...”

ประโยคของฉันถูกกลืนหายไปทันทีเมื่อเขาสวนกลับมาเรียบๆ

“ถ้าคุณลลด่าไม่พอใจสามารถยกเลิกนัดได้ครับ ผมจะได้กลับรถเลย”

“คะ? คุณ!”

บางครั้งฉันก็อดคิดไม่ได้จริงๆ ว่า พีจิ้นจ้างผู้ชายคนนั้นมาเพื่อต่อกรกับฉัน
ใช่ไหม...แต่มาคิดใหม่อีกที เขาน่าจะจ้างเลขฯ คนนี้มาไว้ต่อกรกับคนทั้งโลก
มากกว่า

การที่ต้องคุยโทรศัพท์กับมนุษย์ประหลาดบวกกับความหิวที่ไม่ได้กินอะไร
ตั้งแต่เช้าทำให้ฉันเริ่มอารมณ์เสีย ก็ตอนเช้าฉันรู้สึกกินไม่ลง ส่วนตอนเที่ยงก็มัว
แต่วางแผนชั่วร้ายอยู่ จนตอนนี้แยกไม่ออกว่าหงุดหงิดคุณพีทหรือหงุดหงิด
เพราะหิวกันแน่

“เธอ!” ฉันหันขวับไปที่พนักงานเสิร์ฟคนเดิมที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากโต๊ะ

“คะ?” เธอตอบพร้อมกับรอยยิ้ม ทำให้รอยยิ้มของเธอมันช่างน่าหงุดหงิดนักนะ แต่กระนั้นก็ไม่อยากอารมณ์เสียจนเพลอทำอะไรวุ่นวายออกไป ฉันจึงสุดท้ายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอารมณ์ ก่อนจะหันไปสั่งกับเธออีกครั้ง

“อาหารไม่ต้องรีบทำมานะ อีกลักยี่สิบนาทีเพนฉันถึงจะมา”

ฉันแอบอ้างเป็นแฟนที่จิ้นโดยไม่ขออนุญาตล่วงหน้า อย่างน้อยแม่เด็กเสิร์ฟคนนี้จะได้เข้าใจว่าผู้ชายที่นั่งโต๊ะเดียวกับฉันมีเจ้าของแล้ว และเธอไม่ควรจะยุ่ง
“ได้คะ”

“ขออะไรมากินเล่นก่อนแล้วกัน” แม้ว่าจะไม่อยากคุยกับเธอเท่าไรหรอก แต่ความหิวที่ประดังเข้ามาก็ทำให้ฉันต้องเอ่ยออกไป

“คุณจะรับเมนูมื้อคะ หรือจะให้ดิฉันแนะนำ”

“ข้าวไข่เจียวแล้วกัน”

สีหน้าคนเสิร์ฟออร์เดอร์ดูประหลาดใจไม่น้อยกับเมนูของฉัน ก็ข้าวไข่เจียวไง ทำยากตรงไหน หรือว่าที่ฉันมีไข่...แต่ก่อนที่ฉันจะได้เอ่ยปากถามออกไป เธอก็วิ่งหายเข้าไปในครัวเสียก่อน

ข้าวไข่เจียวเป็นอาหารที่ทุกคนต้องกิน...ไม่ใช่หรือไง

หลังจากนั้นไม่นานข้าวไข่เจียวหอมๆ ก็ถูกนำมาวางบนโต๊ะโดยพนักงานเสิร์ฟคนเดิม นี่ทั้งร้านมีพนักงานคนเดียวหรือไงกันนะ แต่เพราะความหิว ทำให้ฉันละความสนใจจากเรื่องรอบตัวมาสนใจไข่เจียวที่อยู่ตรงหน้า

หอมจัง...

ฉันใช้เวลาในการจัดการอาหารจานนั้นไม่นานนัก ฉันเป็นคนกินเร็ว กินเร็วมาก เพราะฉันไม่ค่อยชอบอยู่บนโต๊ะอาหารนานๆ...คนเดียว

เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พิจินน่าจะมาถึง ฉันให้พนักงานมาเคลียร์โต๊ะให้เรียบร้อยพร้อมกับบอกให้เธอยกอาหารมาเสิร์ฟได้ในอีกประมาณสิบนาที และไม่นานร่างของใครบางคนที่เป็นสัญญาณว่าพิจินมาแล้วก็ปรากฏขึ้น

“ปลอดภัยครับ พบอสเข้ามาได้” ชายร่างสูงในชุดสูทสีดำที่ฉันคุ้นตาเดินเข้ามาพร้อมกับมองสำรวจไปรอบๆ ราวกับว่ากำลังระวังภัยบางอย่าง เขาสำรวจ

ทุกซอกทุกมุมของโต๊ะเพื่อตรวจหาเครื่องดักฟังแบบที่ทำเป็นประจำ ฉันพยายามทำตัวให้ชินกับเรื่องนี้ เพราะถ้าฉันแต่งงานกับพี่จิ้นเมื่อไหร่ฉันก็อาจจะต้องมีบอดีการ์ดแบบนี้เหมือนกัน

เฮ้อ...คิดแล้วก็ลำบากใจ จะปรับตัวให้ได้ก็แล้วกันนะ

“พี่จิ้นขา ดารอตั้งนาน หิวม๊ยะคะ ดาลั่งของชอบไว้ให้แล้วคะ” ฉันรีบเข้าไปหาพี่จิ้นพร้อมกับทำเสียงหวาน โชคดีที่ก่อนหน้านี้เอบกินมาก่อนแล้ว ไม่อย่างนั้นฉันอาจจะเผยด้านมืดตอนโมโหให้พี่จิ้นเห็นได้ ถึงแม้เขาจะเห็นมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนก็เถอะ

“คุณลลดาช่วยหยุดตรงนั้นก่อนครับ ถ้าจะเตะตัวบอส รบกวอนให้เช็กก่อนว่าคุณไม่มีอาวุธ” เสียงเย็นชาของใครบางคนดังขึ้นก่อนที่ฉันจะได้เข้าถึงตัวพี่จิ้น

“ฮะ?” เจอกันบ่อยขนาดนี้เขายังจะตรวจฉันอีกเหรอ แม้ว่าปากจะเอ่ยออกไปอย่างสงสัย แต่ภระนั้นเสียงของเขาก็ทำให้ฉันหยุดชะงัก สายตาคู่นั้นมีเวทมนตร์สาบฉันให้เป็นหิน ฉันยังจำรสชาติของการโดนกดลงบนพื้นและเอาปืนจ่อหัวได้ดี วินาทีนั้นถ้าเขาขยับหัวฉันไปกินแม่เพียงเล็กน้อย เวลานั้นฉันนั่งกินข้าวกับยมบาลอยู่

“คุณด้วยครับ” คุณพิทเอ่ยต่อพร้อมกับหันไปทางพนักงานเสิร์ฟ ก็นับว่าเขายังมีความยุติธรรมอยู่บ้าง

มือสองข้างของทั้งฉันและแม่เด็กเสิร์ฟนั้นค่อยๆ ยกขึ้นกลางอากาศอย่างช้าๆ และพร้อมเพรียง ใบหน้าเรียบสนิทแต่กลับแผ่รังสีอำมหิตออกมาอย่างต่อเนื่อง สายตาของเขาบอกว่าถ้าฉันขยับเขาจะยิง

กลัวแล้ว!

ไม่นานคุณมาตราก็เข้ามาตรวจ ยิงดีที่เขาให้เกียรติโดยการไม่แตะเนื้อต้องตัว แค่มองๆ เท่านั้น จากนั้นเขาก็พยักหน้าส่งสัญญาณให้ตาบอดีการ์ดจอมโหดนั้น

“พี่จิ้นขา เมื่อไหร่บอดีการ์ดของพี่จะชินกับดาดะ เจอที่ไรต้องทำแบบนี้ทุกที” ฉันทำหน้าที่นำส่งสารพร้อมกับเอ่ยกับพี่จิ้นด้วยน้ำเสียงออดอ้อน หวังว่าเขาจะจัดการตานั่นให้เสียที แต่...

“เขาก็ทำตามหน้าที่ครับ น้องดาไปนั่งเถอะ”

“พี่จิ้นก็ยังคงเป็นพี่จิ้นคนเดิม

“ตาตกใจอะ ช่วยปลอบหน่อยนะคะ” ฉันทิ้งคงพยายามอ้อนพี่จิ้นอีกครั้ง แต่เขาก็ยังเหมือนเดิม

“นั่งเถอะครับ พี่ว่าพี่เริ่มหิวแล้ว”

ฉันทิ้งปากเล็กน้อยก่อนจะนั่งลงอย่างไม่ค่อยพอใจนัก และเมื่อเห็นว่าการออดอ้อนพี่จิ้นต่อหน้าบอดี้การ์ดทั้งสองไม่เป็นผล ฉันทิ้งหันไปจัดการก้างขวางคอทั้งสองแทน

“ตาจงเอ็งก็โตะไว้ให้คุณพีทกับคุณมาสเตอร์แล้วละ จะได้มีเวลาเป็นส่วนตัว”

“ผมอยู่ห่างจากบอสไม่ได้ ถ้าบอสไม่สั่งครับ” เสียงของบอดี้การ์ดคู่กายทั้งสองดังขึ้นพร้อมกันราวกับเป็นระบบตอบรับอัตโนมัติ

ให้ตายสิ พวกนี้มันอะไรกันนักหนา เจ้านายเขาจะสรวีตกัน ฉันทิ้งสายตาให้คุณพีทเพื่อไล่เขาออกไปแต่เขาก็แค่ปรายตามองมานิ่งๆ ก่อนจะเมินหน้าหนี

ตานี่!

ไปพักเถอะ”

สิ้นเสียงสวรรค์ของพี่จิ้น ชายทั้งสองคนก็ยอมไปที่โตะที่จองไว้ให้แต่โดยดี กระนั้นเขาก็ยังไม่วายส่งสายตาไม่ไว้ใจมาให้ฉันทิ้งอยู่ดี คอยดูเถอะ ได้เป็นบอสหญิงเมื่อไหร่นายโดนคนแรกแน่...ปีเตอร์ คิม

“นี่ร้านนี้มีพนักงานคนเดียววิ่งไรงะ ทำไมต้องเป็นเธอมาคอยวนเวียนอยู่ตลอด” ฉันทิ้งกับพี่จิ้นเมื่อเห็นว่าตลอดเวลาในร้านอาหารคนที่มาเสิร์ฟโตะเธอก็จะเป็นแม่เด็กเสิร์ฟคนนี้ตลอด

นอกจากจะต้องคอยระแวดระวังภัยจากพวกบอดี้การ์ดของพี่จิ้นแล้ว ยังต้องมาหาวาระแวงผู้หญิงคนนี้อีก พนักงานเสิร์ฟร้านนี้ไม่มีผู้ชายหรือไงกัน หรือถ้าจะเป็นผู้หญิงก็ขอสักรุ่นบ้าได้ไหม

“ตอนนี้ทุกโตะในร้านเต็มหมดเลยละ แต่ละคนเลยมีหน้าที่กันสิ้นมือดิฉันทิ้งจึงต้องดูแลพวกคุณเพื่อให้ได้รับการบริการที่ดีที่สุดละ” เธอตอบพร้อมกับพยายามฉีกยิ้มจนน่าหมั่นไส้

“แล้วทำไมต้องเป็นเธอ เปลี่ยนคนได้มั๊ย”

“อะ...”

“น้องดา ทำไมพูดแบบนี้” ยังไม่ทันที่เด็กคนนั้นจะได้พูด เสียงพี่จิ้นก็แทรกขึ้นมาก่อน

“ก็ทำไมชอบสายตาที่เธอมองพี่จิ้นนี่คะ”

ฉันเห็นนะ ถึงเธอจะทำไมไม่สนใจ แต่ก็เห็นว่าอีกฝ่ายแอบมองอยู่บ่อยๆ ถึงแม้ว่าจะใช้สายตาแปลกๆ หน่อยก็เถอะ แต่มองมากก็ไม่ได้ ฉันหวัง!

“ขอโทษครับ เชิญคุณทำงานของคุณต่อได้เลย”

“ค่ะ”

คำพูดของพี่จิ้นทำให้ฉันรู้สึกขัดใจจนต้องกลอกตามองบนพร้อมกับการทำเสียงหายใจพืดพาด ใจจริงก็อยากไว้วางใจให้มากกว่านี้ถ้าไม่คิดว่ามีสายตาเย็นชาของใครบางคนส่งมาจากอีกโต๊ะ สายตาคู่นั้นบอกฉันว่าอย่าได้คิดมีปัญหากับบอสของเขา

การหายเข้าครีวไปของเด็กเลิฟคนนั้นทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นมาหน่อย ใบหน้าหล่อเหลาของพี่จิ้นที่กำลังมองสำรวจไปที่ห้องทำให้ฉันเคลิบเคลิ้ม อารมณ์ดีจนแทบจะเผลอเฝ้ามองเขาอย่างล่องลอย จนกระทั่งเสียงของคนตรงหน้าได้ปลุกฉันขึ้นมาจากภวังค์

“ช่วงนี้น้องดาทำอะไรบ้าง” พี่จิ้นถามด้วยน้ำเสียงเบาสบาย

ทำอะไรบ้างนั่นหะรอ

“ก็มีตื่นมาตอนเช้า...แล้วก็ไปขัดตัวที่สปาเจ้าประจำ แต่ไม่ได้ไปบ่อยหรอกนะคะ สองวันครั้งเอง” ฉันตอบพร้อมกับพยายามนึกไปด้วยว่าแต่ละวันตัวเองทำอะไรบ้าง

“ครับ แล้วไงต่อ”

“หลังจากนั้นก็ไปหาอะไรทานค่ะ กับเพื่อนบ้าง คนเดียวบ้าง เหนงจั้งเลยคะ” ได้จั้งหะก็หยอดพี่จิ้นเล็กน้อยเมื่อเขาจะเห็นใจ

พี่จิ้นได้แต่พยักหน้ารับรู้เบาๆ ก่อนจะถามต่อ “ช่วงบ่ายล่ะครับ”

“ช่วงบ่ายก็แล้วแต่วันค่ะ บางวันก็ไปทำเล็บ บางวันก็ไปช้อปปิ้ง บางวันก็เหงาๆ ค่ะ นั่งเล่นตามร้านกาแฟบ้าง ร้านหนังสือบ้าง นึกก็คิดอยู่นะคะว่าควรจะหาเวลาไปเที่ยวต่างประเทศคล้ายๆ”

“...”

“ได้หัวหน้าก็อยากไปนะคะ...ถ้าเป็นไปได้ก็อยากไปอยู่เลย” เมื่อเห็นว่าพี่จิ้น
นิ่งเงียบไปฉันเลยถือโอกาสบอกเขาทางอ้อมอีกครั้ง...น้องดาพร้อมแต่จะ

“ถ้าน้องดาไปได้หัวหน้าช่วงนี้เราก็คงไม่ได้เจอกัน เพราะพี่มีงานที่ไทย”

คำว่าพี่มีงานที่ไทยของพี่จิ้นทำให้ฉันตาโต เพราะคำว่างานของเขาเท่าที่
เคยเห็นมาไม่ได้อยู่แค่วันสองวัน อาจจะเป็นเดือน หรือหลายปี...หรือว่าพี่จิ้น
อยากเป็นเชยไทยกันนะ

คิดดังนั้นฉันก็อดยิ้มกริ่มกริ่มให้เขาไม่ได้ แต่ก่อนที่ประโยคสนทนาของ
เราจะได้เริ่มต่อ เสียงของมารชด์จิ้งหะก็ดังขึ้น

“เปิดอบไวน์แดงมาแล้วคะ”

งานสีขาวขนาดใหญ่ที่มีเนื้อเปิดสีน้ำตาลขนาดใหญ่วางอยู่สองสามชิ้น
หนึ่งเปิดเป็นสีน้ำตาลแดงฉ่ำมีรอยใหม่เม็ดๆ ราวด้วยน้ำซอสสีออกส้มๆ ดูน่ากิน
แต่ประเด็นมันอยู่ตรงที่ใครเป็นคนสั่ง

“เอ๊ะ ใครสั่งเปิดอบไวน์แดงคะ” ฉันถามขึ้นด้วยความสงสัย เพราะจำได้
ว่าไม่ได้สั่งเมนูนี้ และพี่จิ้นก็ไม่น่าจะสั่งด้วยเช่นกัน

“คือว่าเป็นเมนูพิเศษจากทางร้านคะ” เด็กเสิร์ฟคนนั้นตอบกลับมาพร้อม
รอยยิ้มที่ทำให้ฉันรู้สึกฉุน

“เมนูพิเศษอะไรกัน พี่จิ้นเขาแพ้...”

“ดา พี่สั่งเอง” ไม่ทันที่ฉันจะได้ไวยวยพี่จิ้นก็ซัดขึ้นเสียบก่อน ไม่รู้คิดไป
เองหรือเปล่า แต่ทำไมฉันรู้สึกว่พี่จิ้นเข้าข้างเธอ แต่แล้วความคิดนั้นก็มลายหายไป
ไปเมื่อเขาเอ่ยประโยคถัดมา “อยากให้ดาลองชิมนะ”

โถ พ่อคุณของดา คงคิดว่าฉันอยากกินเปิดแต่ไม่กล้าสั่งเพราะเขาแพ้เน่ๆ
เลย คนอะไรเป็นสุภาพบุรุษ ดูเลเทกแคร์ตลอดเลย

“ให้ดาเหรอคะ” ฉันถามซ้ำอีกครั้งพร้อมกับยิ้มเขิน ปกติฉันไม่ใช่คนชอบ
กินอะไรมากมาย แต่พี่จิ้นสั่งให้แบบนี้ฉันก็จะกินให้หมด ไม่เหลือแม้แต่ผัก
รองจาน

“ขอบคุณนะคะ ดีใจจังเลย”

ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่อาหารวันนี้ถูกปากเป็นที่สุด ใบน้ำหนึ่งๆ ของพี่จิ้น
เสียงดนตรีแจซเบาๆ ของร้านที่เปิดคลอ ทุกอย่างช่างลงตัว และจะดีกว่านี้ถ้าเขา

หยิบแหวนออกมาจากกระเป๋าและขอฉันแต่งงาน

“พี่จิ้นจะมาอยู่ไทยอีกนานมั้ยคะ” ฉันเปิดประโยคสนทนาอีกครั้งเมื่อรู้สึกว่าจะมันเงียบเกินไป ในขณะที่พี่จิ้นเอาแต่นั่งทำคางมองฉันกินเบ็ด

“อาจจะนานครับ ขึ้นกับว่างานจะเสร็จเมื่อไหร่” พี่จิ้นตอบพร้อมกับหยิบแก้วนํ้าขึ้นมากิน ถ้าเขาตอบแบบนี้แสดงว่างานแน่นอน แบบนี้ยิ่งเข้าทาง ฉันก็จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดเขามากขึ้น

“แสดงว่าเราจะได้อยู่กันบ่อยๆ ใช่มั้ยคะ” ฉันถามเขาอย่างมีความหวัง ทว่า... “คงต้องนัดผ่านพี่นะครับ ตารางเวลาที่อยู่ที่พี่”

คำตอบของเขาทำให้ฉันต้องกัดฟันด้วยความหมั่นไส้เมื่อได้ยินชื่อศัตรูตัวฉกาจ คนขวางโลก ตัวกีดกัน ไม่รู้จะใช้คำไหนกับเขาดี คนอะไรชอบขัดขวาง รู้ก็รู้ว่าฉันไม่ได้คิดจะทำอะไรพี่จิ้น แต่เขาก็กลับมองฉันเป็นเหมือนผู้ก่อการร้ายที่จะเข้าหาพี่จิ้นพร้อมกับระเบิดพลีชีพ จนบางที่ฉันก็แอบคิดนะว่า เขาอาจจะหวังพี่จิ้นไว้ให้ตัวเอง

หรือเขาแอบชอบพี่จิ้นเอง

โอ...โน่นว

“คุณพี่อีกแล้วเหอะคะ เราติดต่อกันเองได้มั้ยคะพี่จิ้น” ฉันยื่นอุทธรณ์กับพี่จิ้น ขอความเป็นคนพิเศษบ้างได้ไหม

“คงไม่ได้ครับ”

คำตอบเย็นชาของพี่จิ้นทำให้ต้องส่งสายตาคมขึ้นไปให้ออดิการ์ตสุดที่รักของเขาและพบว่า เขาก็มองมาที่ฉันด้วยสายตาไม่เป็นมิตรเช่นกัน

ความขุ่นเคืองทำให้ฉันเผลอบีบขวดซอสมะเขือเทศในมืออย่างแรงเพราะคิดว่าขวดนั้นเป็นคอของอิตาคูณพีทหน้านี้ และผลคือ...

“ว้าย! เลอะหมดเลยคะ” ฉันหวีดร้องออกมาเมื่อรู้ตัวว่าตอนนี้ในมือเต็มไปด้วยน้ำสีแดงของมะเขือเทศ “เดี๋ยวตามานะคะ ขอตัวไปล้างก่อน”

ฉันใช้กระดาษซับน้ำซอสออกก่อนจะลุกขึ้น แต่มือก็ยังเหนียวอยู่ดี ให้นํ้าตายสิ เพราะตาคูณพีทนั่นแท้ๆ ดินะมันไม่หกเลอะชุดฉันด้วย

“ครับ”

“ไม่ได้ นะคะ!” รู่ๆ แม่เด็กเลิฟที่ยืนเงียบเป็นผีข้างโต๊ะอยู่นานก็โผล่ขึ้น

มาพร้อมกับเอาตัวเข้ามายืนขวางทางไว้ เสียงดังของเธอทำให้ฉันตกใจจนสะดุ้ง
 “อะไรของเธอเนี่ย มือฉันเลอะ จะไปล้าง” ฉันยกมือขึ้นมาให้เธอดูเป็น
 หลักฐาน คนยิงอารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่ ยังจะมาขวางทางอีก ฉันจึงสะบัดหน้าหนี
 พร้อมกับรีบเดินเลี้ยวไปอีกทาง

“กรี๊ดดด!”

มือหนาของใครบางคนจับที่ต้นแขนฉันก่อนจะกระชากอย่างแรงให้เข้าไป
 อยู่ภายใต้วงแขนของเขา กลิ่นเหล้าปนกับกลิ่นกายฉุนก็ทำให้ฉันรู้สึกแสบจมูก
 “อย่าเข้ามา! ถ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงคนนี้เป็นอะไร” ผู้ชายคนหนึ่งตะโกน
 ดังขึ้นลั่นร้าน และมันคงจะดีกว่านี้ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ได้ล็อกคอฉันเอาไว้

ปลายมีดแหลมๆ จ่อมาที่ลำคอจนฉันรู้สึกว่ามันพร้อมจะทะลุหลอดลม
 ฉันตลอดเวลา หัวใจฉันเริ่มเต้นไม่เป็นจังหวะ การหายใจเริ่มสะดุดเนื่องจากแรง
 รัดที่รอบคอ ความร้อนวูบที่ใบหน้าและขอบตาทำให้ฉันรู้สึกวุ่นวายกำลังจะไหล
 ติดยันตัวล้มเหลวท่ามกลางสายตาของผู้คนที่มองมา ฉันไม่กล้าที่จะส่งเสียง
 อะไรออกมามากกว่า ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง เพียงแค่เขาออกแรงกดมีดเข้ามาอีก
 นิดเดียวมันก็น่าจะทะลุคอของฉันไปอย่างง่ายดาย

คุณพ่อคะช่วยดาด้วย...

“ผมว่าเรามาคุยกันดีกว่า ดีมั๊ย”

เสียงของพี่จิ้นทำให้ฉันอุ่นใจขึ้นมาเล็กน้อย แต่กระนั้นก็ได้ช่วยให้อะไร
 ดีขึ้นมากนักเมื่อคนบ้าคนนั้นก็ลั่นรัศมีคอฉันแน่นขึ้นไปอีก

“ไม่ฟัง! ออกไปให้หมด! ไม่ว่าหน้าไหนก็หลอกหลวงทั้งนั้น” ชายคนนั้น
 ตะโกนกลับไป

“ใครไปหลอกหลวงคุณ เสาให้ผมฟังสิ แล้วผมจะช่วย” การเจรจาของพี่จิ้น
 ยังคงดำเนินต่อไป ตรงข้ามกับสติของฉันที่มีน้อยลงเรื่อยๆ

“ฉันรู้ พวกมันอยู่ที่นั่น” คำตอบที่ไม่ตรงคำถามบ่งบอกว่าสภาพจิตใจของ
 ชายคนนี้น่าจะไม่ปกติ ว่าแต่ ‘พวกมัน’ ที่เขาพูดถึงเป็นใคร แล้วทำไมความช่วยเหลือ
 ต้องมาตกอยู่ที่ฉัน

“คุณกำลังตามหาใคร บอกผมสิ ผมจะช่วยคุณ” พี่จิ้นเอ่ยอย่างใจเย็น

พี่จิ้นช่วยดาด้วย ฮือออ

“ผมมันโง่ โง่ที่ไว้ใจ โง่ที่เชื่อใจ”

ชายคนนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงคร่ำครวญจนจะขาดใจ ส่วนฉันก็ได้แต่ร้องไห้ในใจ ไม่กล้าขยับตัว และไม่นานฉันก็เห็นร่างของชายหญิงคู่หนึ่งเดินออกมาด้านหน้าท่ามกลางผู้คนที่ยังตื่นตะลึง แรงกอดรัดเพิ่มขึ้นอีกเมื่อชายที่อยู่ข้างกายฉันเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น

“ดา ทำไมถึงหลอกพี่”

เสียงคร่ำครวญจากผู้ชายไว้สติดังขึ้นอีกครั้ง แล้วฉันไปหลอกอะไรเขาตอนไหนเนี่ย หน้าก็ยังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

อยากจะร้องให้เป็นภาษาสเปน ฮือออ

“พี่แกอย่าไปทำเขา ปล่อยเขาไปเถอะ” ผู้หญิงคนนั้นบอกพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น เวงกรรมอะไรที่ทำให้ผู้หญิงคนนั้นช็อคดาเหมือนฉันเนี่ย

“ดา กลัชมหาหฬพี่นะ” แรงของเขาดูเหมือนจะลดลงชั่วขณะเมื่อเห็นหน้าเธอ แต่ไม่เห็นไรกลับเพิ่มแรงกอดรัดมากขึ้น ปลายมิดที่คอเริ่มกดแรงขึ้นอีกจนฉันรู้สึกได้ว่ามันเจ็บและเริ่มจะมีแผล

“เพราะพี่เป็นแบบนั้น ดาจะไปกล้าอยู่ด้วยได้ยังไง” เธอตะโกนตอบพร้อมกับนำตาที่ไหลเต็มสองแก้ม

ใครบอกให้ตะโกนแบบนั้น ยายบ้า!

“ปากดี!” เขาตะโกนเสียงดังลั่นพร้อมกับกระชากฉันให้เดินถอยหลังไป การขยับทำให้ปลายมิดกรี๊ดไปตามผิวที่คอของฉัน ความเจ็บและความกลัวทำให้ฉันกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

“ผู้หญิงเลวๆ ควรจะตายไปให้หมด” ว่าแล้วเขาก็เงื้อมัดขึ้นเตรียมจะแทงฉันทำได้แค่หลับตาเพื่อไม่ให้เห็นภาพตอนที่ตัวเองถูกแทง ลาก่อนนะคะ พี่จ๋า...

“อ้าก!”

เสียงร้องโหยหวนของชายคนดังกล่าวดังขึ้นในขณะที่ฉันกำลังหลับตาปี แรงกอดรัดหายไปแล้ว มิดที่จอกคอก็ไม่อยู่แล้ว เหลือเพียงตัวฉันที่ยังสั่นเทา

เมื่อลืมตาขึ้นมาภาพที่ฉันเห็นคือบอดี้การ์ดทั้งสองของพี่จ๋า กำลังล็อกตัวชายคนนั้นไว้ โดยมีพี่จ๋ายืนมองด้วยสายตาเย็นชา

“ปล่อยๆ” เสียงไวววายของเขายังคงดังอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่ง ตำรวจมาพาเขาออกไปจากร้าน เหตุการณ์จึงเริ่มสงบลง

“รบกวนทุกท่านอยู่ในความสงบก่อนนะคะ ตอนนี้ตำรวจได้พาตัวคนร้ายไปแล้ว” เสียงประกาศจากทางร้านดังขึ้นหลังจากที่ตำรวจกลับไป “ต้องขอภัยในความไม่สะดวกของวันนี้จริงๆ ค่ะ ทางร้านจะลดค่าอาหารให้ทุกโต๊ะห้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นการขอโทษนะค่ะ”

ฉันพยายามจะเบียดร่างเข้าหาพีจิ้นเพื่อหาที่พึ่ง บอกตรงๆ ว่าฉันกำลังจะยืนไม่ไหว ขาก็สั่น ปากก็สั่น แมแต่ใจก็ยังสั่นไม่หยุด

“พีจิ้นขา น้องตากลัว ฮือๆ”

“มีแผลนี่ พี่ว่าน้องตากควรกลับบ้านไปทำแผลและพักผ่อนได้แล้วครับ”

พีจิ้นเซยคางฉันขึ้นเล็กน้อยเพื่อดูแผลที่คอ

“ก็ได้ค่ะ” ฉันตอบเบาๆ ตอนนี้ฉันต้องการใครสักคนปลอบใจ ใครก็ได้
สักคนที่จะลูบหลังและปลอบฉัน

“พีท ไปส่งคุณเดาด้วย”

แต่ไม่ใช่คนนี่!

“ได้ครับ”

“ไม่เอาะคะ ดาอยากให้พีจิ้นไปส่ง” ฉันรีบเบงหน้าขึ้นมาประหว่งทันที ในวันที่จิตใจอ่อนแอแบบนี้ถ้าไม่ฉันต้องมาอยู่กับตานี่ด้วย ขอละมุนอ่อนโยนแบบพีจิ้นไม่ได้หรือไง

“ดา กลับครับ” พีจิ้นจ้องหน้าฉันพร้อมกับเอ่ยสั้นๆ แวบตาจริงจังของเขา ทำให้ฉันปฏิเสธไม่ออก

“แล้วพีจิ้นล่ะคะ”

“พีทิว คงต้องอยู่กับอะไรที่นั่นก่อน” คำตอบง่ายๆ ของเขาทำให้ฉันขมวดคิ้ว เมื่อกี้ก็กินไปตั้งเยอะ

“คุณยังหิวอีกหรือคะ แคสเด็กก็งานใหญ่มากแล้วนะค่ะ” เด็กเสิร์ฟคนเดิมหัวงันเสียงสูงจนฉันต้องหันไปมอง แต่เธอก็พุดตลก เรื่องนี้ฉันเห็นด้วย

“นั่นนะสิคะ พีจิ้นยังกินไหวอีกหรือคะ”

พีจิ้นมองฉันยิ้มๆ ก่อนจะหันไปกระซิบอะไรบางอย่างกับคุณพีทและหัน

กลับมาพูดกับฉันอีกครั้ง

“เจอกันใหม่นะครีบน้องดา”

“เชิญครับคุณดา”

เข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ย เจ้านายกับลูกน้องคุณนี่

“เฮอะ” ฉันสะบัดหน้าอย่างขี้ใจเล็กละก้อยก่อนที่จะเดินนำออกไป แต่เมื่อเห็นหน้าเด็กเสิร์ฟคนเดิมที่ยืนเฝ้าอยู่ฉันก็นึกขึ้นได้ เธอช่วยเตือนฉันราวกับรู้ล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้น...ถึงจะไม่ชอบหน้าก็เถอะ

“อ้อ คุณเด็กเสิร์ฟ เมื่อกี้ขอบคุณมากนะคะ” ฉันเอ่ยขอบคุณเธอโดยไม่มองหน้า ก่อนจะปรายตาไปหาเธอเล็กน้อย “แต่ถึงอย่างนั้นคุณก็ห้ามมาทำเจ๊าะแจ๊ะกับพี่จิ้น เข้าใจมั๊ย”

ประโยคสำคัญมักมาทีหลัง...

“ค่ะ”

ตัวอย่าง